

CHCEME JEN TVOJI DUŠI

Ulrich Bäumer

Rocková scéna a okultismus – fakta a souvislosti

„Hudba a magie byly ve všech kulturách odjakživa blízkými sousedy. Hudba, která nepůsobí primárně na rozum, ale především na citovou oblast člověka, která zasahuje až do podvědomí, se zdá být klíčovou dírkou, skrze niž lze i v sobě samém zahlédnout zlomky jiné skutečnosti. Skladatelé elektronické hudby (jako Karlheinz Stockhausen) jsou si této vzájemné souvislosti již dlouho vědomi. Je to však zvláště rocková hudba, v níž je v západní kulturní oblasti magie prožívána a provozována.“

(„Rocková hudba a magie“, Rock Session)

„Používání věšteckých Ouija-destiček, kouzel a drog nebo vyzývání démonických sil se nestaly podstatnou částí umělecké činnosti až v dnešní době. Pověry a zaříkávací formulky patří ke světu umění odjakživa. Znamky této skutečnosti nacházíme ve všech oblastech umělecké činnosti a ani rock'n'roll není výjimkou. Možná dokonce, že právě rock'n'roll je pro vlivy tohoto typu obzvláště vhodný...“

(„Rock a černá magie“, Spotlight 10/1978)

„Některé rockové skupiny stojí společně v kroužku a pijí šálky krve. Jiní padají na kolena a klanějí se satanu.“

(bývalá rocková hvězda Little Richard, léto 1980)

Předmluva k 4. německému vydání

Když před dvěma léty vyšlo první vydání knihy „Chceme jen tvou duši“, netušili jsme, jak široký zájem tato kniha svou choulostivou tematikou vzbudí. Následovala řada dopisů čtenářů, rozhovorů, otázek a diskuzí. Některé otázky se stále opakovaly. Mezi jinými otázka, zda se jedná o útok proti rockové hudbě nebo přinejmenším proti směrům zaměřeným na hardrock. Aby bylo jasno: Kniha „Chceme jen tvou duši“ se snaží poukázat na určité vazby mezi různými rockovými interprety a tajemnou oblastí okultismu. Vedle některých filmových režisérů, spisovatelů a umělců existují i hudebníci, kteří se věnují černé magii, spiritismu a satanským kultickým úkonům a kteří chtějí předat lidem své „poselství“. Nežádá se s tímto okultním pláštěm spojen další motiv: na nic se neohlížející touha po obchodním úspěchu. Tyto souvislosti jsou zcela zřejmé a nabývají ohavných rozměrů u těch nejhorších odnoží hardrockové, případně heavy-metalové scény, jež už několik let patří k tomu nejpovážlivějšímu a nejohroživějšímu, co se v oblasti rockové hudby vyvinulo.

Autor ve svých rešerších shromáždil zajímavé informace o pozadí populárních rockových skupin. S využitím řady faktických informací ukazuje tajemné, často málo známé pozadí různých interpretů rockové hudby a odhaluje šokující souvislosti. Zaujímá přitom vlastní kritické stanovisko, přináší důležité, zároveň však provokující podněty k zamyšlení a na základě Bible ukazuje čtenáři možné důsledky.

1. Zrození okultního rocku

Píše se rok 1969. Tři roky poté, co byla založením První satanovy církve v San Franciscu veřejně vyhlášena „éra vzývání satana“, vstupuje okultismus a kult satana drze do popředí také na rockové scéně. Začala s tím anglická formace „*Black Sabbath*“ (černý sabat). Skupina poskytuje, co její název slibuje: svou nově vytvořenou pódiovou show, při níž je rocková muzika dokreslována černou mší, zařikáváním ďábla a čarodějnickým obřadem, se stává prototypem a ztělesněním „okultního rocku“, oné zvláštní odrůdy rockové hudby, při níž se jak v textech písní, tak v tom, co se děje na jevišti, dostávají do popředí okultní prvky. Z této kombinace hardrocku s okultními a satanskými prvky vznikla celá nová škola. „*Black Sabbath*“ se tak stala průkopníkem a vzorem všech těch mladších heavy-metalových skupin, které v posledních letech naučily publikum bát se.

Rockový slovník o této skupině říká:

„V roce 1969 se členové skupiny *Black Sabbath* v Birminghamu zapřísáhli totálnímu rocku a pokřtili se podle jednoho hororového filmu s Borisem Karloffem. O rok později byl už kvartet se svým desetiminutovým číslem „Paranoid“ hitovou skupinou na obou stranách Atlantiku. Ozzy Osbourne (zpěv), Tony Iommi (kytara), Geezer Hitler (baskytara) a Bill Ward (bicí) se vyžívali nejprve v jevištních okultních rituálech a chlubili se násilnými hrami z dětství, prožitého v dělnických čtvrtích Birminghamu, až se nakonec stali populárními jako romantičtí rockoví vydědenci. Jejich úspěch u mladého publika byl nepřímou úměrou hodnocení kritiků. Hutný dunivý zvuk spolu s nervy drásajícím naříkavým sólovým hlasem podává společensky šokující texty takového kalibru: „*Vem si život, bude levnej, zabij někoho, nikdo brečet nebude. Svoboda je tvoje, udělej jen svou povinnost, my chceme jen tvou duši!*“ (Cornucopia)

Mládež Ameriky to nadechlo tak silně, že skupina zde byla na nepřetržitém turné a neustále inkasovala za zlatá alba. Teprve když se někteří hráči při koncertech vyčerpáním zhroutili, skupina se svých hektických cest po Americe vzdala. Osbourne to odůvodnil jinak: „*Amerika je tou nejsatanštější zemí na světě. Pro dolary udělají Yankeeové všechno. Tamní lidé, s jejich drogovou závislostí, jsou skoro jako živoucí přeludy. Divím se, že jich polovička nepřijde na koncert s rakví!*“¹

První album *Black Sabbath* komentoval Tibor Kneif, znalec rockové hudby, těmito slovy:

„Ve stejném roce jako „In Rock“ skupiny Deep Purple se objevilo první album skupiny *Black Sabbath*, rovněž z Anglie. Jím byla v hardrocku vytyčena vedlejší linie, kterou bychom vzhledem k Hitchcockem inspirovaným výrazovým prostředkům mohli nazvat „hororovým rockem“. Stránka násilí zde sublimovala do strachu před neznámem. Titulní skladba jmenovaného alba je podmalována zvoněním zvonů a zlověstnou zmenšenou kvintou, tzv. tritónem, již se ve starých ruských skladbách jen zřídka nezdaří vyvolat tísnivý účinek. Podobně jako v lepších filmech s Draculou, kde je hrůza vyvolána vlastně pouhou stínohrou, text také zde, místo aby ji přesně pojmenoval, hrůzu nadcházející noci jen působivě naznačuje. Souvislost s černou magií lze vyčíst z vnitřního obalu této desky z roku 1970, kde je zobrazen tajemný kříž. Obraz na titulní straně představuje zbořený dům, odumřelé větvičky a nepřírozně vpředu stojí bledá Draculova dcera.“²

¹ Siegfried Schmidt-Joos, Barry Graves: "Rock Lexikon", Rowohlt Taschenbuch Verlag, Reinbek bei Hamburg, aktualizované a rozšířené vydání 1975, str. 54

² Tibor Kneif (vyd.): "Rock in der 70ern", Rowohlt Taschenbuch Verlag, Reinbek bei Hamburg 1980, str. 114

Anton LaVey, ctitel satana a zakladatel první oficiální satanovy církve v USA („First Church of Satan“), prohlásil v listopadu roku 1968: „Zástupy přívrženců ďábla překrucují Otčenáš, mísí jej s obscénnostmi, nohama šlapou na Kristův kříž a větší ho obráceně.“

Ukázka z titulní skladby *Black Sabbath*:

„Co to je?! Stojí to přede mnou. Postava v černém, která na mě ukazuje‘ Rychle se otoč a prchej!

Jen si najdi Vyvoleného!

Černá postava s ohnivýma očima ukazuje lidem jejich žádosti.

Vidím plamen šlehat výš a výše! Ó ne, ne, ne, ne!!

Prosím, Bože, pomoz mi!!!“

V písni „NIB“ se uchází Lucifer (satan) o posluchačovu duši:

„Někteří říkají, že má láska nemůže být pravá. Prosím věř mi, můj miláčku, a já ti to ukážu. Ó miluj mne teď a nebudeš váhat skoncovat se životem, který jsi žil před našim setkáním... Mé jméno je Lucifer, chop se prosím mé ruky!“

První LP deska *Black Sabbath* vyvolala vlnu rozhořčení a odmítnutí, zároveň však kladné ohlasy a čistě mimochodem se postarala o boom na knižním trhu: knihy pojednávající o černé magii, čarodějnických obřadech a zařikávání duchů šly rychle na odbyt.³

Obal LP desky „Reflection – *Black Sabbath*“ obsahuje tato chlubitá slova:

„Hned na prvním LP vzývali satana, který pak pochopitelně přišel. Přislíbil jim úspěch po celém světě pod tou podmínkou, že budou hrát každý rok o Velkém Sabatu. Až dodnes obě strany své slovo dodržely. Šest úspěšných elpíček, úžasné koncerty před fanoušky z celého světa. Tam hráli svůj pekelný horký hardrock, hudbu ideálně temperovanou pro pekelné slavnosti. Pro černý sabat, ten krvavý...“

„A ty, ubohý blázne, který držíš v rukou toto LP, věz nyní, že jsi s ním prodal svou duši, neboť bude rychle polapena pekelným rytmem, ďábelskou silou této hudby. A toto hudební kousnutí tarantule tě přinutí bez konce, bez přestání tancovat.“

Pro fanoušky dokonce existují nálepky, které svobodně a otevřeně hlásají: „I’m possessed by *Black Sabbath*“ – „Jsem posedlý *Black Sabbath*“.

S démonií značného kalibru se setkáváme na obalu LP desky „Sabbath Bloudy Sabbath“ (Sabat, krvavý sabat), kde je zobrazen hnusný satanský rituál. Objevuje se na něm také neblaze proslulé číslo 666, číslo antikristovo (Zj 13,18), které u uctíváčů satana hraje důležitou roli.

Číslo 666, které se spolu s lebkou a zkříženými hnáty objevuje také na četných tričkách fanoušků, je možno pokládat za otevřené přiznání se k satanismu.

Bubeník *Black Sabbath* Bill Ward jednou otevřeně řekl, že cítí, „že satan by mohl být Bohem“.⁴

³ "Rock & Schwarze Magie", díl III, otištěno ve Spotlight 12/1978, str. 11

Jeho kolega Ozzy Osbourne tvrdí, že byl puzen k tomu, aby šestadvacetkrát (!) zhlédl okultní hororový film „Exorcista“⁵. Řekl o sobě: „Nevím, jestli jsem médium nějaké vnější moci. Ať už je to cokoliv, doufám, že to není to, co si myslím – satan.“⁶

Neuvěřitelné, ale pravdivé.

Po tom, co tito hudebníci řekli, neudivuje, že v jedné ze svých písní nechali promluvit satana samotného: „Pán tohoto světa“ („Lord of this World“) tu říká:⁷

„Zkoumáš svého ducha a nevíš, kde začít. Nemůžeš najít ten pravý klíč ke svému srdci. Myslíš, že to víš, ale nikdy si nejsi docela jist. Tvoje duše je nemocná, žádný lék však nenalezneš.

Tvůj svět byl pro tebe stvořen někým v nebi, ale ty volíš zlou cestu – místo lásky. Kdekoliv žiješ, děláš ze mne pána tohoto světa. Tvou duši, kterou jsem ti vzal, ani nikdo nepostrádal.

Pán tohoto světa – zlý majitel!

Pán tohoto světa – on je teď tvým zpovědníkem!

Domníváš se, že jsi bez viny a že nemáš, čeho by ses obával. Říkáš, že mne neznáš – což to však není jasné? Obracíš se na mne se vši svou světskou dychtivostí a pýchou. Obrátíš se na mne také, až budeš umírat?“

Tato píseň pochází z LP „Master of Reality“ (1971). Na téže desce *Black Sabbath* se nachází následující kus, mistrovský převlek, který zní – je to neuvěřitelné, ale pravdivé – velice křesťansky:

„After Forever“

„Přemýšlel jsi už někdy o své duši – zda může být zachráněna? Nebo si snad myslíš, že až umřeš, zůstaneš prostě v hrobě?

Je Bůh jen myšlenka uvnitř tvé hlavy anebo je částí tebe samého? Je Kristus jen jménem, které jsi kdysi četl v jedné knize, když jsi ještě chodil do školy...?

Já už jsem pravdu poznal. Ano, spatřil jsem světlo a změnil své cesty. A na konci našich dnů, až ty budeš osamělý a ustrašený, budu připraven.

Snad máš strach, co by řekli tví přátelé – kdyby věděli, že věříš v Boha. Dříve, než začnou kritizovat, měli by poznat, že Bůh je tou jedinou cestou k lásce...

Myslím, že to opravdu byli takoví lidé jako ty, ti kteří křižovali Krista. Myslím, že je smutné, že tvé mínění bylo jednohlasné mínění. Budeš si tak jist svou věcí, až se přiblíží tvá smrt i tehdy budeš říkat, že nevěříš? Dostal jsi možnost, ale tys ji odmítl – a už to nemůžeš napravit.

Snad se konečně jednou zamyslíš, než řekneš, že je Bůh mrtvý a zapomenutý. Otevři své oči a poznej, že On je tím jediným, kdo tě teď může zachránit z tvého hříchu a tvé nenávisti. Nebo se budeš stále jen posmívat tomu, co teď slyšíš? – Ano! – Myslím, že je pro tebe příliš pozdě.“

⁴ "Circus", prosinec 1971, str. 46 5. tamtéž, 22. 4. 1976, str. 35

⁵ Tamtéž, 22.4.1976, str.35

⁶ „Hit Parader“, únor 1978, str.24

⁷ Překlad z anglického textu – autor.

Doufám, že tento krátký vyňatek jasně ukazuje, jak mohou být i věřící křesťané svedeni do omylu ďábelským úskokem. „Zbožný text“ (jako „After Forever“) zdaleka neumožňuje udělat si spolehlivý úsudek o duchovním pozadí interpretů! Již apoštol Pavel poukazoval na to, že se satan velmi často dovedně maskuje a snaží se lidi oklamat, aby mu sedli na lep (2K 11,14-15).⁸

Určitě někdo bude poukazovat na kovové kříže, které členové těchto skupin nosí. Je to výraz křesťanského smýšlení? V žádném případě! Protože vědí o nebezpečí, které jim od démonů hrozí, snaží se někteří okultisté před nimi chránit kovovým křížem. Podle jejich tvrzení mají před ním zlé mocnosti strach. Tito čtyři „pekelní rockeři“ se dokonce nestydí pověsit své kříže občas obráceně...⁹

Bob Larson, který je považován v USA za křesťanského odborníka v oblasti rockové hudby, je obzvláště znepokojen počtem alb *Black Sabbath*, která našel u křesťanské mládeže:

„Byl jsem šokován, kolik mladých lidí, kteří se hlásí ke Kristu, si kupuje a poslouchá alba *Black Sabbath*, ačkoliv vědí o satanských sklonech této skupiny. Někteří se pokoušeli *Black Sabbath* obhajovat, přičemž argumentovali jednou jejich písní s názvem „After Forever“.¹⁰

Nebe a peklo

Po vydání osmého LP *Black Sabbath* „Never Say Die“ (Nikdy neříkej zemřít, 1978) došlo k rozruchu, když se hlavní zpěvák Ozzy Osbourne oddělil od svých kolegů, aby nastoupil sólovou dráhu. Osbourne, který propadl pití, komentoval zpětně svůj odchod od *Black Sabbath* takto lapidárně:

„Vlastně jsem tam už nemohl být déle, protože bych si musel lehnout do truhly. Bylo za pět minut dvanáct. Kdybych zůstal u *Black Sabbath*, byl by to brzy Keith Moon číslo 2. Chlastat bylo mé hobby...“¹¹

„Bez zpěváka mají *Black Sabbath* právě takovou cenu, jako televizor bez obrazovky“, hlásal komentář jednoho rockového magazínu. Skupina však nakonec přece našla plnohodnotnou náhradu v bývalém zpěváku skupiny *Rainbow* – *Ronnie Jamesi Diovi*, který už u *Rainbow* jevil nepřehlédnutelné sklony k okultismu.

V roce 1980 se objevilo LP „Heaven and Hell“ (Nebe a peklo). Na černém obalu jsou zobrazeni tři andělé se svatozářemi, kteří však mají červeně nalakované nehty, hrají karty a kouří cigarety. Jedná se tedy spíše o pekelné anděly a spíše o „peklo“ než o „nebe“.

Koncem roku 1981 následovalo LP „Mob Rules“, jehož titulní skladba byla použita jako hlavní píseň v okultně fantastickém filmu „Heavy Metal“ („Těžký kov“). Jiné dvojalbum nese „Live Evil“ („Živé zlo“). Do této krátké formule je zhuštěno, jak tato skupina hodnotí sebe sama – a co si jménem *Black Sabbath* spojují statisíce jejich fanoušků.

⁸ Viz také 2.Korintským 11,14-15

⁹ „Rolling Stone“, 28.10.1971, str.41

¹⁰ Bob Larson: "The Day Music Died", Bob Larsons Ministries, Denver/Colorado, 6. vydání 1978, str. 83

¹¹ "Metal Hammer", 2/1984, str. 62

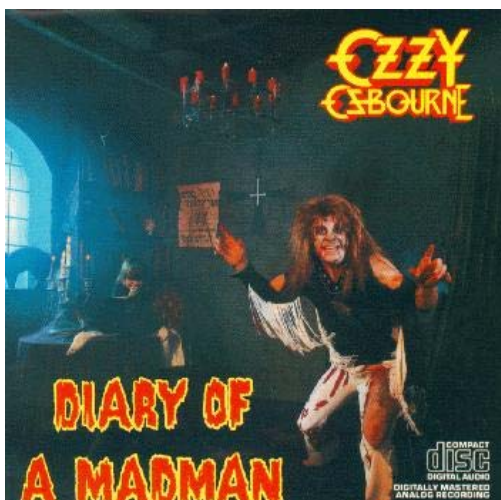
Při jednom živém koncertu ukázal Ronnie James Dio satanský pozdrav, při němž je vystřelen ukazováček a malíček (tím jsou symbolizovány dva rohy). Zpěvák přitom zařval na obecenstvo a mnozí odpověděli tímtež satanským pozdravem. Dio pak pohlédl na znamení, které rukou udělal, a řekl: „Mnozí lidé si myslí, že ví, co tohle znamení znamená, ale víme, co doopravdy znamená. Znamená „Long live Rock’n’Roll“ (Buď dlouho živ, rock’n’role).“¹²

V březnu 1983 Ronnie James Dio ze skupiny odešel a jeho místo směle převzal bývalý čelný představitel Deep Purple, proslulý Ian Gillan.

„Jedou jako d’áblem posedlí“, komentuje nástup nového složení skupiny jeden časopis pro mládež a dodává: „Na obalu se s čertovsky zelenýma očima kření grimasa jednoho nově narozeného pekelného dítěte. Rohy na holém čele, upíří zuby, které se blýskají v koutcích úst, dlouhé špičaté žluté nehty. „Born again“ (Znovuzrození), jak to slibuje titul zbrusu nového LP *Black Sabbath*, se objevili dinosauři hardrocku v září na dlouho očekávaném turné po Německu.

A skutečně, „rockoví uctívači d’ábla“, jak *Black Sabbath* s oblibou sami sebe označují, dokážou přitáhnout do hal stále ještě tisíce věrných fanoušků a v pekelném rámusu celebrují své rockové černé mše. Zelenobílá mlha se hustě valí přes podium, když skupina pekelnými salvami zahajuje úvodní sklatbu „Born again“.

Na plátně v pozadí se lesknou obrysy anglického obětního místa „Stonehenge“ a úplně vpředu po kolena v mlze mává Ian Viklan svou hnědou hřívou jako d’áblem posedlý a vykřikuje „Paranoid“ nebo „Iron man“ do vlnícího se davu, který tančí k černé mši jako uhranutý a neustále se řevem dožaduje přidavků.“¹³ Jeden fanoušek poznamenal: Jejich hudba přivede člověka do tranzu i bez drog.

Luciferův miláček

Ozzy Osbourne („Luciferův miláček“, jak jej nazval jeden hudební časopis) se cele oddal vypracování svého okultního zjevu. Toho také dosáhl. Přineslo mu to doslova zlatý a platinový déšť z několika milionů prodaných desek. Při své nechutné „Live-show“ Osbourne ukusoval hlavičky ptákům. Jednou dokonce ukousl hlavu mrtvému netopýru, kterého mu někdo hodil na pódium, a musel se pak podrobit sérii bolestivých injekcí proti vzteklině.¹⁴ Nad Osbournovým debutem „Blizard of Ozz“ (Ozzyho vánice, 1981) se jeden časopis pro mládež zamýšlel slovy:

„Ozzy Osbourne, jako vždy obestřen symboly, se po svém odchodu od *Black Sabbath* opět hlásí, a to s LP „Blizard of Ozz“. Na obalu desky stojí Osbourne,

¹² Jacob Aranza: "Backward Masking Unmasked", Huntington House Inc., Shreveport/Louisiana 1983, str. 69

¹³ "Bravo", 6. 10. 1983

¹⁴ "Newsweek", 21. 11. 1983, str. 48

zahalen červeným kněžským rouchem uprostřed mlžné krajiny plné mrtvých hlav a černých koček, s velkým křížem pozdviženým k útoku... A tak neudivuje, když se Ozzy v jedné písni obrací k nejbrutálnějšímu ctiteli ďábla a okultistovi novověku, k jehož přívržencům patří také Jimmy Page od *Led Zeppelin*:

*„Mr.Crowley, I wanna know what you maent‘. (Pane Crowley, chtěl bych vědět, co jste měl za lubem.)“*¹⁵

Ocenění Aleistrera Crowleyho přineslo Ozzy Osbournovi umístění v Guinessově knize rekordů. „Mr.Crovley“ je nejprodávanější picturedisc (gramofonová deska se zapracovaným obrazem), která kdy byla vylišována!¹⁶

¹⁵ Hans-Jiirgen Trabert, "Punkt", 10/1981, str. 28

¹⁶ "Metal Hammer", 1/1984, str. 25

2. Sympathy for the Devil (Náklonnost k ďáblu)

Šelma z propasi (The Great Beast 666)

Proslulý mág Aleister Crowley (1875-1947) je považován za největšího satanistu 20.století. Ve Stockholmu r.1896 měl údajně vidění, které ho ujistilo, že je Antikristem. Poté si dal jméno „The Great Beast 666“ (Šelma z propasti – Zj 11,7) a věřil, že je používán okultními schopnostmi s nadlidskými vědomostmi a schopnostmi, jako jejich komunikační kanál k lidstvu.

Crowley vykládal své poslání takto: „*uvést do pohybu okultní síly, které směřují na konci tohoto století k osvícení všech lidí.*“ Považoval se za proroka, který má uvést nový věk a vymýtit zbytky zastaralého a života neschopného křesťanství. Velmi výmluvná jsou jeho vlastní slova: „*Satan není nepřítel člověka, on je ... život ... láska ... světlo ... Cesta do nebe vede skrz peklo!*“ Crowleyho cílem bylo, aby si člověk přivlastnil síly světa démonů a stal se tak pánem světa.

Vedle praktikování černé magie, satanismu a intenzivního zaměstnávání drogami hrála v Crowleyho životě podstatnou roli sexuální dobyvačnost. Jeho přátelé a známí ho líčili jako „neukojitelného“ a celým jeho životem se táhne bezpočet vztahů jak k mužům, tak k ženám, ačkoli mu, jak se o něm říká, úplně chyběla jakákoli lidská přichylnost. V příklonu k indickému Tantra-kultu propagoval teorii, že pohlavní zvrácenosti jsou akty sexuální magie.

S přibývajícím věkem se Crowley stával víc a více satanským a začínal se vyžívat v tělesném sadismu. K jeho početným perverzitám patřilo mimo jiné vyprazdňovat svůj konečník na koberec, přičemž tvrdil, že jeho exkrementy jsou svaté.

A.Crowley napsal množství básní, esejů a pojednání o své okultní filozofii a zkušenostech. Většina z nich je pornografického rázu. Za jeho hlavní dílo je pokládána „The Book of the Law“ (Kniha zákona), kterou mu nadiktoval jeho řídící duch – démon Aiwass – v Káhiře v dubnu 1904. Jde o antibibli, v níž formuloval své satanské učení a dal vyniknout jeho ústřední věť: „*Do what thou wilt shall be the whole of the law*“ – „*Čiň co chceš – to je celý zákon!*“

V souladu s tímto přikázáním a po vzoru Crowleyho vznikl temný svět tajných rituálů a utajovaných zaklínadel, v němž se praktikuje černá magie, uctívání satana a podivné obětní rituály, vedoucí až k lidským obětem.

Crowley byl prosáklý touhou po zlu a sexuálních výstřednostech. Byl bacilonosičem zla; svými vizemi a praktikami založenými na černé magii infikoval nesmírné množství lidí a vtáhl je tak pod kletbu zla. Jeho knihy ještě dnes vycházejí v pěticiřných nákladech.

Novinář Horst Knaut ve své knize „Das Testament des Bösen“ (Závěť zlého) prohlašuje:

„To, co Aleister Crowley ve svém životě vymyslel, učil, publikoval a uskutečňoval, se dnes stalo vodítkem pro mnohé okultní skupiny. Prostřednictvím Crowleyho nalézají novou životní cestu, nový duchovní názor, nové náboženství. Velký rozkvět a nové směry svého učení po 2. světové válce – v Evropě a především ve Spojených Státech – Crowley už nezažil. Po svém dobrodružném životě zemřel v roce 1947 lačný po drogách v zatmění ducha a v osamělosti ve své anglické vlasti.“¹⁷

¹⁷ Horst Knaut: "Das Testament des Bösen", Seewald Verlag, Stuttgart 1979, str. 135

Led Zeppelin

Za nejpřednější přívržence a pokračovatele Crowleyho učení jsou pokládáni Jimmy Page, vedoucí známé, dnes již rozpadlé skupiny *Led Zeppelin*, a filmový režisér Kenneth Anger, který kdysi do Crowleyho duchovního světa uvedl také skupinu *Rolling Stones*.

Když chce Jimmy Page po turné nebo po nahrávání desek čerpat novou sílu, stahuje do svého domu „Boleskine“ na břehu jezera Loch Ness. Dříve byl tento strašidelný dům ve vlastnictví A. Crowleyho, který zde celebroidal zasvěcovací rituály svého tajného kultu.

Kromě toho, že se zabývá hudbou, vlastní Page také obchod s okultními knihami. Tento kytarista, který je také mistrem zenu (japonský směr buddhismu), k tomu říká: „V Londýně neexistuje žádná dobrá sbírka okultní literatury a z toho, že jsem musel chodit na nejrůznější místa, abych dostal knihy, které jsem chtěl, jsem byl už otrávený.“¹⁸

K nejznámějším a nejúspěšnějším písním *Led Zeppelin* patří „Stairway To Heaven“ (Schody do nebe), která popisuje stejnojmenný kult z egyptské mytologie. Text této písně ve skryté formě obsahuje také satanské vyznání víry. Když se deska „Stairway To Heaven“ pustí pozpátku (což na obvyklých gramofonech není možné), jsou slyšet následující úryvky vět:

„Listen! We have been there ... I will sing, because I live with Satan ... Serve me! There is no escaping it ... with Satan ... if we got to live for Satan ... Master Satan ...“

(„Slyš! My jsme tam už byli ... budu zpívat, protože žiji se satanem ... Služ mi! Nelze tomu uniknout ... se satanem ... jestliže musíme žít pro satana ... Pán satan ...“)

Předávání tajného poselství hraním desky pozpátku („*backward masking*“), se mezitím stalo proslulým. Je velice pravděpodobné, že tato metoda pochází od A. Crowleyho, k jehož okultnímu učení patří i to, že člověk, který se chce satanismem opravdu zabývat, musí touto obrácenou řečí „mluvit, číst, psát, přemýšlet a rozumět ji“¹⁹.

Ještě jeden šokující příklad „*backward masking*“. Ve skladbě „When Electricity Came to Arkansas“ skupiny Black Oak Arkansas (Černý dub Arkansas) vydává zpěvák ze sebe podivné zvuky. Při přehrávání pozpátku z toho vychází: „Satan, satan, satan, on je bůh, on je bůh, on je bůh“²⁰.

„Rozhodujícím faktorem úspěšnosti jakékoliv rockové skupiny je energie, schopnost vysílat energii, přijímat ji od publika a zase ji předávat zpět.“

Rockový koncert není ve skutečnosti nic jiného než rituál, při němž se uvolňuje a předává dál psychická síla. Koncerty Led Zeppelin jsou v podstatě založeny na hlasitosti, opakování a rytmu.

Mají mnoho příbuzného s tranzovou hudbou (Trance-music) z Maroka, která je svým původem a účelem magického charakteru.

Každá umělecká hudba, malířství i literatura jsou původně zařikání a magie, jsou určeny k dosažení určitých cílů.

¹⁸ "Hit Parader", červenec 1975, str. 64

¹⁹ Jacob Aranza, o. c., str. 12, John Rockwell: "Trommelfeuer", Verlag Schulte + Gerth, A131ar 1983, str. 68

²⁰ Jacob Aranza, o. c., str. 7

Při koncertu Led Zeppelin je jak u hráčů tak u publika cílem energie. Aby bylo tohoto cíle dosaženo, je třeba natankovat ze zdrojů magické síly, ať už je to jakkoli nebezpečné“²¹

(Jimmy Page, sólový kytarista skupiny *Led Zeppelin*)

Rolling Stones

Také skupina *Rolling Stones* – přinejmenším v určitém období – flirtovala s kultem satana. Již v roce 1967 přišli s titulem LP desky „Their Satanic Majesties Request“ (Žádost jejich satanského veličenstva). Jak později oznámil zpěvák Stones, Mick Jagger, neinspiroval skupinu při této desce nikdo jiný, než Anton LaVey, velekněz Satanovy církve v San Franciscu.²² O něco později vznikla proslulá píseň „Sympathy for the Devil“ („Náklonnost k ďáblu“), která se stala hymnou amerických uctíváčů satana.

Tony Sanchez, přítel Stones, sdělil o jednom jejich vystoupení toto: „V nejsilnějším okamžiku „Sympathy for the Devil“ strhl Jagger své ostře červené triko z těla a odhalil veliké, ohavné tetování, které představovalo ďábla. Začal jsem se ptát, jestli se snad nezabývá černou magií více, než jsme si mysleli.“²³

V rozhovoru pro časopis „Rolling Stone“ kytarista Keith Richard uvádí: „Černá magie je něco, co by měl vyzkoušet každý. Skýtá netušené možnosti. Pohrávalo si s ní hodně lidí, v každém z nás je jí kousek. Proč existují kulty Voodoo? Všechny tyto věci bývají odepisovány jako pověry a babské povídačky. Já nejsem žádný expert, to bych nikdy netvrdil. *Pokouším se jen trošku o to, aby se tyto věci dostaly na veřejnost* ... Existují mágové, kteří si myslí, že jsme Luciferovi agenti a jiní, kteří soudí, že jsme Lucifer osobně.“²⁴

Titul alba skupiny *Rolling Stones* „Get Yer Ya-Ya's Out“ (1970) obsahuje větu, která se často používá při určitých kultech Voodoo (černá magie Afričanů). Některé části LP desky „Goat's Head Soup“ („Polévka z kozlí hlavy“, 1973) vznikly jako živá nahrávka při jednom rituálu Voodoo. V jedné z písní je možno slyšet výkřiky člověka posedlého démonem.²⁵ Na vnitřní obálce je zobrazená useknutá kozlí hlava, která plave v kлокotajícím kotli. Kozlí hlava je klasický symbol satanismu (symbolizuje Lucifera).

Po těchto informacích neudivuje, že si Keith Richard všiml, že skladby Stones vznikají často spontánně, způsobem podobným inspiraci při spiritistické seanci. Prohlásil, že z autorů písní tryskají jedna za druhou, jsou-li jen ochotnými a otevřenými médii.²⁶

Hra s ohněm

Zvláštní pozornost si zaslouží spojení mezi *Rolling Stones* a Crowleyho žákem Kennethem Angerem. Anger, který sám sebe nazývá filmovým mágem, ve svých filmových dílech ve viditelně zachytil

²¹ Siegfried Schmidt-Joos: "Sympathy for The Devil. Aleister Crowley, Kenneth Anger und die Folgen", uveřejněno v: J. Gúlden, K. Humann (vyd.): "Rock Session 1", Rowohlt Taschenbuch Verlag, Reinbek bei Hamburg 1977, str. 10

²² "Rolling Stone", 19. 8. 1971

²³ Tony Sanchez: "Die Rolling Stones", Moevig Verlag, München 1980, str. 132

²⁴ "Rolling Stone", 19. 8. 1971, citovano u Tony Sancheze, o. c., str. 154 a násl.

²⁵ Bob Larson: "Rock", Tyndale House Publishers, Wheaton/Illinois 1980, str. 44

²⁶ "Rolling Stone", 5. 5. 1977, str. 55

Crowleyho výroky o magii, sexualitě a násilí. Jeho životním dílem je film „*Lucifer Rising*“, definitivní verze satanských představ A. Crowleyho přenesená na plátno.

Pro hlavní roli „*Lucifer Rising*“ (Luciferovo povstání) si Kenneth Anger jako představitele vyhlédl zpěváka Stones Micka Jaggera. Jeho předchůdce v této roli, kytarista Bobby Beausoleil, propadl z neobjasněných důvodů zuřivému šílenství a spáchal bestiální vraždu. Krví své oběti namaloval na stěnu kryptické znaky.

„Všichni jsme měli z Kennetha trochu strach“, prohlásil Tony Sanchez, „stále znovu se v jeho okolí děly nevysvětlitelné věci.“²⁷

Bez ohledu na tento tísnivý pocit Mick Jagger složil pro film „*Invocation of My Demon Brother*“ („Vzývání mého bratra démona“) – jedné části filmu „*Lucifer Rising*“ – hypnotickou melodii na syntezátor a hrál ve filmu Lucifera. Jeden filmový kritik o tomto filmu napsal: „...pekelná fantasmagorie, ve které Anger zaklíná demony, celebruje jakési černé mše a kupí tajemné vizionářské obrazy.“²⁸

Mick Jagger by jistě býval sloužil svým talentem Angerovi i nadále, kdyby mezitím nedošlo k jedné osudové události. Píše se 6.12.1969. *Rolling Stones* chtěli na závěr svého turné po USA spolu s jinými rockovými skupinami zadarmo uspořádat rockový festival, a to na Altamont Speedway, opuštěném plochodrážním stadionu nedaleko San Franciska. Altamont se svými více než 300000 návštěvníky se stal strašlivou krvavou exhibicí skupiny rockerů „*Hell's Angels*“ (Pekelní andělé), která byla manažery Stones ustanovena za pořadatele. Tito pořadatelé se však opili a tím nejbrutálnějším způsobem terorizovali publikum.

K úplné a konečné katastrofě pak došlo, když nakonec jako zlatý hřeb festivalu vystoupili večer *Rolling Stones*. Při songu „*Carol*“ (Koleda nebo Jásavá píseň) se několik mladých lidí svléklo do naha a „plazili se ve směru k jevišti, jako by to byl oltář a oni se chtěli nabídnout jako oběti pro holinky a podpatky „*Andělů*“, říká Tony Sanchez. „Čím brutálněji byli mláceni, tím více se zdálo, jako by byli nějakou nadlidskou silou puzeni podbízet se těmto satanovým agentům jako lidské oběti. Násilnosti přesáhly všechny meze. Bylo to skoro jako nějaký prastarý rituál: „Oběti bolest a surovosti nejen trpně snášely, ale přímo po nich prahly.“²⁹

Když pak Stones zahráli „*Sympathy for the Devil*“, vrhli se „*Andělé*“ na posluchače jako smyslů zbavení. Krvavou bitku před podiem nebylo možno zastavit, koncert se teď úplně vymkl jakékoli kontrole. Mick Jagger mumlal: „*Vždycky, když hrajem tohle číslo, tak se něco stane.*“³⁰

„V „*Sympathy for the Devil*“ se zkoncentrovala veškerá ta ničivá zuřivost, která v zástupu vřela,“ řekl pak Sanchez, „Pekelní andělé“ cítili krev, vražda visela ve vzduchu, zablýskaly se nože. Stones si vždycky zahrávali s násilím, a *ted' se duchů, které sami vyvolali, nemohli zbavit.*“³¹

Když pak Mick Jagger stylizovaný jako Lucifer zpíval v dábelské póze píseň „*Under My Thumb*“ („Pod mou vládou“), „Pekelní andělé“ bezprostředně pod jevištěm chladnokrevně probodli osmnáctiletého černocho Mereditha Huntera! Tak skončilo vystoupení Stones ve smrti a násilí.

²⁷ Tony Sanchez, o. c., str. 13

²⁸ Siegfried Schmidt-Joos, o. c., str. 13

²⁹ Tony Sanchez, o. c., str. 196

³⁰ tamtéž, str. 196

³¹ tamtéž, str. 196 a 198

Vražedění v Altamontu si vyžádalo další tři oběti na životech a bezpočet raněných. Na festivalovém tábořišti přecpaném lidmi, stany a auty bylo zaznamenáno nejméně 20 těžkých nehod. Jeden plymouth vjel ve velké rychlosti do davu a usmrtil dva lidi. Jeden mladík se utopil v kanále opojen LSD a další, jehož nohy se dostaly do ohně, musel být s těžkými popáleninami převezen do nemocnice. Devatenáct lékařů a sedm psychiatrů se až do úpadu zabývalo otravami narkotiky, předčasnými porody a zraněními ze rvaček.³²

Mick Jagger byl tímto „satanismem v praxi“ tak zasažen, že okamžitě přerušil kontakty s K. Angerem i spolupráci na jeho filmu. „Asi předtím chápal celou magii jen jako hru“, komentoval to Anger, „teď však začala být mnohem skutečnější a hrozila skupinu zničit. Dva nebo tři Altamonty by Stones nepřechkali. Bral ten film jen jako žert, a teď byl najednou do celé věci vtažen víc, než aby se mu to ještě líbilo.“³³

Zatímco *Rolling Stones* se pod dojmem hrozné události v Altamontu od Crowleyho magie distancovali, pustili se do podnikání méně riskantních show a zůstali tak rockové scéně uchováni, musel jejich kolega *Graham Bond* svou aktivitu v oblasti magie zaplatit daleko větší cenou. Saxofonista a varhaník Bond, který se považoval za Crowleyho nevlastního syna, zaplatil svým životem. Když 8.května 1974 na Londýnském Finsbury Park vcházel do podzemní dráhy, byl podle výroků svého manažera svobodný od drogové závislosti a hleděl v optimistické náladě vstříc nové smlouvě s gramofonovým vydavatelstvím. Vlak, pod který upadl, jej zřídil natolik, že teprve po dvou dnech mohl být identifikován na základě otisků prstů. Jediné, co na něm nebylo zničeno, byl magický stříbrný amulet, který nosil kolem krku.

Bondova přítelkyně Diana Stewartová po tomto neštěstí při rozhovoru pro „New Musical Express“ s mrazením vzpomínala, že jednou, když hudebník při nahrávání desky celebroval celý Crowleyho rituál „The Bringing Down of The Light“ („Vzývání světla“), se celá stěna studia náhle a bez zjevné příčiny vzňala.³⁴

³² Siegfried Schmidt-Joos, o. c., str. 13 13. Tony Sanchez, o. c., str. 196

³³ tamtéž, str. 196

³⁴ tamtéž, str. 196 a 198

3. Základní východiska

Okultismus, magie, satan, démoni – co za tím vězí? Je na tom vůbec něco? V našem "osvíceném", materialistickém věku se tyto věci zdají mnoha lidem neskutečné a víra v jejich existenci přežitkem "temného středověku". Jsou to jen nevzdělaní a pověrčiví lidé, kteří ještě věří ve skutečnou existenci satana a jeho démonů – jak se dnes běžně argumentuje – nebo by na těchto "nesmyslech" přece jen mohlo být něco pravdy? Zcela jasné by nám však mělo být, že existují lidé, mezi nimi někteří prominentní rockoví hudebníci, kteří s existencí a mocí říše zla pevně počítají.

Zatím jsme probrali jen několik málo příkladů. Poznáme však ještě řadu dalších rockových skupin a hudebníků, kteří jsou až příliš jasným dokladem přítomnosti a působení temných sil. Abychom mohli šokující fakta, s nimiž se ještě setkáme, správně pochopit a posoudit, potřebujeme ještě některé další důležité informace.

Víra v existenci světa démonů, který je sice neviditelný, se kterým však může člověk navázat kontakt, a který zasahuje do života lidí, je rozšířena po celém světě.

Vírou v demony a zkušenostmi s neviditelným světem jsou prosáknuty nejen tzv. primitivní národy, ale stále více také západní kulturní oblast.

*"Ne méně než 20 miliónů Evropanů holduje za našich dnů okultismu", tvrdí novinář Horst Knaut, "oddávají se mu více než 3 milióny obyvatel německa a dalších 5 až 10 miliónů s tajnými vědami sympatizuje a chce se jimi 'pojistit'."*³⁵

Ze Spojených států bylo hlášeno, že počet Američanů zabývajících se čarodějnictvím, kultem satana a černou magií se odhaduje na 10 miliónů.

Čarodějné a satanské kroužky rostou jako houby po dešti. Na dřívě "křesťanském Západě" dosahuje počet těch, kteří tyto věci praktikují, pěticiferných hodnot.

Ještě více je na světě spiritistů, jejichž počet je odhadován na 70 až 100 miliónů. Velkým centrem je zde Brazílie, v níž samotné vychází asi 150 spiritistických časopisů.

O existenci nadpřirozena jsou pevně přesvědčeny milióny lidí, mezi nimi i lidé s vysokým vzděláním, a počet těch, kteří mohou podat zprávy o vlastních zkušenostech s těmito mocnostmi a silami, které z neviditelných dimenzí působí na viditelný svět, nelze bagatelizovat ani oddiskutovat.

Existenci těchto nadpřirozených věcí zcela jasně a srozumitelně dosvědčuje i Bible. Pisatelé Bible pevně počítají s tím, že nadpřirozeno skutečně existuje. Os Guinness o tom píše: "V rámci křesťanského myšlení nespočívá rozdíl mezi přirozeným a nadpřirozeným v tom, že to první by snad bylo skutečnější než to druhé. To první je viditelný svět, to druhé je neviditelný svět, a obojí je stejně reálné."³⁶

Neviditelné skutečnosti: Bůh

Bůh je stvořitelem tohoto universa, tedy světa viditelného i neviditelného. On sám je pro lidi neviditelný, protože člověk je na rozdíl od Boha vázán na viditelný svět. Přirozené lidské myšlení je

³⁵ Richard Kriese: "Okultismus im Angriff", Verlag, Neuh.-Stuttgart, 1976, str. 14

³⁶ Os Guinness, "Asche des Abendlandes", Verlag, Neuh.-Stuttgart, 1976, str. 266

cele vázáno na prostor (tři dimenze: délka, šířka, výška) a čas (čtvrtá dimenze). Stejně jako člověk, také přírodní vědy jsou ve svých možnostech poznání omezeny, neboť mohou vypovídat výhradně o oblasti "svět". Skutečnosti přesahující tento rámec nemohou přírodní vědy zkoumat, přírodovědecky podložené závěry o nich tedy nejsou možné. "Co nelze vědecky zkoumat, to neexistuje!" – zní mylný závěr mnoha lidí. Neexistence určité věci pro ně začíná tam, kde při poznávání této věci selhávají přírodovědecké metody poznání. Ortwin Schweitzer, který se touto problematikou intenzívně zabýval, správně rozpoznal, že: "Každý předmět zkoumání vyžaduje určitou metodu, jež jej umožňuje poznat. Nepoužijeme-li tuto metodu, získáme výsledek buď špatný, nebo vůbec žádný. Z toho plyne: Jestliže mám někde nulový výsledek, pak to může být buď tím, že dotyčný předmět neexistuje, anebo tím, že se moje metoda k poznání tohoto předmětu nehodí. Když to vztáhneme na objekt poznání 'Bůh' znamená to: jestliže ti činí potíže poznat Boha, tak buď neexistuje, anebo – a to obvykle nikoho nenapadne – jsi až doposud používal nesprávnou metodu."³⁷

Jak ale mohou lidé Boha poznat? Bible na tuto otázku odpovídá, když říká, že *"to, co lze o Bohu poznat, je jim (lidem) přístupné, Bůh jim to přece odhalil"*.³⁸ Co lze tedy na Bohu poznat nebo dokonce vidět? I k této hádance nám Bible, Boží slovo, dává rozluštění: *"Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět (nebo poznat, uchopit rozumem), když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu."*³⁹

Jak na toto Boží zjevení skrze stvoření lidstvo reagovalo? Lidé Boha ani neoslavovali jako Boha, ani Mu neděkovali, ale jak Bible konstatuje: *„jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě."*⁴⁰

Úvahy lidstva týkající se osoby Boha degenerovaly. Výsledkem toho byly nejrůznější formy modlářství a modloslužby. Že byla Boží existence nakonec úplně popřena – jak to učí dnes široce rozšířený materialismus – je jen moderní a zároveň populární variantou tohoto úpadku lidského myšlení. Myšlenka ateizmu však není v žádném případě nová. Bible se o ní zmiňuje už před třemi tisíci lety, když krátce a výstižně říká: *„Říká blázen v srdci svém: 'Není Boha'."*⁴¹

Zjistili jsme tedy, že je v zásadě možné Boží existenci rozumem rozpoznat a přitakat jí. To nás vede k další velice důležité otázce: Existuje vedle tohoto rozumového poznání nějaká další metoda poznání, která by vedla k osobní zkušenosti s Bohem v životě člověka? Ano, existuje! Podle Bible je touto metodou víra. Přitom vírou není míněno něco nejistého, nezávazného a bezobsažného (např. Věřím, že někde musí nějaký Bůh existovat, nejsem si tím však úplně jistý), ale to, co vyjadřuje původní řecké slovo *"pisteuein"*, které v biblickém originálu znamená *"spolehnout se, důvěřovat"*.

Bible podává následující definici: *"Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a pevně počítat s tím, co nevidíme."*⁴² Dále vysvětluje: *"Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného"* (tj. z věcí, které lze vnímat našimi smysly).⁴³

O mimořádné důležitosti víry je kromě toho psáno: *"Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají."*⁴⁴

³⁷ Ortwin Schweitzer: "Beweise mir Gott!", Hinssler Verlag, Neuh.-Stuttgart, 1978, str. 9 a násl.

³⁸ Ř 1,19

³⁹ Ř 1,20

⁴⁰ Ř 1,21

⁴¹ Ž 14,1

⁴² Žd 11,1

⁴³ Žd 11,3

Je však vůbec možné hledání Boha úspěšně zakončit, to znamená navázat s ním kontakt? Co bude člověku platné, když bude o Boží existenci vědět, ale přes veškerou snahu se s Ním nikdy doopravdy neseznámí? Co stojí mezi člověkem a Bohem a znemožňuje člověku navázat s Bohem spojení? Biblická odpověď na tento problém nestaví lidskou povahu do právě příznivého světla: Každý člověk je před Bohem vinen, tzn. hřeší proti Němu.

Hřích má své jádro v "nároku" člověka žít svůj život nezávisle na Bohu a ve vlastní režii. Ať už to má formu vědomé vzpoury proti Bohu, trestuhodné neposlušnosti nebo lidského omylu – všichni lidé si díky tomu v Božích očích zaslouží smrt: *"Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy"*⁴⁵ a *"Mzdou hříchu je smrt."*⁴⁶

Hřích působí věčné a úplné oddělení od Boha: "Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou?"⁴⁷

Není to pro člověka bezvýchodná situace? Není, protože Bůh chce, *"aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu"*⁴⁸ a *"Bůh však promínil lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoli, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu (činili pokání)."*⁴⁹ "Činit pokání" znamená změnit svou mysl ve vztahu ke hříchu, k Bohu a k sobě samému. To znamená, že musíme přijmout Boží zničující, ale naprosto spravedlivý rozsudek nad námi a vyznat před Ním svou vinu (*"my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu."*⁵⁰). Bůh se však nespokojuje s tím, že chce, abychom my před Ním přiznali své viny a přijali Jeho rozsudek. On také chce, aby zápis o vinách jednoho každého z nás byl vymazán. Za tímto účelem poslal Bůh na zem před téměř 2000 lety svého Syna Ježíše Krista, aby On na sebe zástupně místo nás vzal trest smrti. Skrze svou smrt na kříži Ježíš Kristus vymazal před Bohem existující zápis o vinách všech těch, kteří jeho smrt přijmou osobně pro sebe. Uvedli jsme dvě místa z Bible, která ukazují, že všichni lidé jsou ztraceni. Rozhodující význam má však pokračování obou těchto citátů:

*"Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy, jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši."*⁵¹

*"Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu."*⁵²

Ježíš Kristus – naším Pánem? Jestliže v Pána Ježíše opravdu věříme, jestliže Mu důvěřujeme, pak se v našem životě uskutečňuje změna vlády: *"Za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal."*⁵³ Ježíš Kristus chce vzít do svých rukou a nově zformovat život každého, koho zachránil.

⁴⁴ Žd 11,6

⁴⁵ Ř 3,22b.23

⁴⁶ Ř 6,23a

⁴⁷ 2 K 6,14b

⁴⁸ 1 Tm 2,4

⁴⁹ Sk 17,30

⁵⁰ L 23,41a

⁵¹ Ř 3,22b-24

⁵² Ř 6,23

⁵³ 2 K 5,15 K

Neviditelné skutečnosti: satan

Kdo by jej neznal, obrázek kozonohé postavy s ocasem a rohy? Tento produkt lidské představivosti, často stylizovaný jako žertovná figurka, má představovat hrozivou bytost, která je v Bibli označena jako "satan" nebo "d'ábel". Dalším jménem této bytosti je "Lucifer". Bible v celém svém rozsahu dosvědčuje skutečnou osobní existenci d'ábla a jeho spojenců. Je zásadním nepřítelem Boha i člověka. Sváděním k hříchu chce člověka od Boha oddělit. Proto také zarputile bojuje proti Božímu vykoupení lidstva skrze Ježíše Krista. Ježíš sám nám ukazuje zlou satanovu povahu, když o něm mluví jako o "vrahu od počátku, který nestál v pravdě", jenž je věrný své vlastní podstatě, když "mluví lež", protože je "lhář" a otec lži.⁵⁴

Současný světový systém, který stojí na násilí, hrabivosti, sobectví, ctižádosti a hříšném požitku, je dílem satana, a byl také úplatkem, který satan nabídl Ježíši Kristu (ten jej ovšem odmítl). Satan je v Bibli nazýván "knížetem" nebo "bohem" tohoto světa. Text "Lord of this World" skupiny *Black Sabbath* (se kterým jsme se již seznámili) tyto satanovy podstatné rysy dobře vystihuje. Jako "kníže, který vládne v podsvětí" je hlavou obrovských zástupů démonů. Že démoni existují a že to jsou osoby, dosvědčují spisy Nového Zákona dostatečně. Démoni jsou bývalí Boží andělé (Boží poslové), kteří společně se svým pánem satanem kdysi od Boha odpadli. Démoni se snaží ovlivnit člověka tak, aby zabránili jeho společenství s Bohem, znečistili jeho duševní život, podnítili ho ke zlu a zničili jeho život duchovní i tělesný. Zlí duchové jsou si schopni člověka, který se jim vydá, v pravém slova smyslu podmanit. Taková posedlost se projevuje zpravidla buďto negativně - tělesným a duševním rozpadem – nebo zdánlivě pozitivně – schopnostmi, které by člověk, kdyby v něm nebyl démon, nikdy neměl.

Tak jako může člověk mít přístup k Bohu skrze víru v Jeho Syna Ježíše Krista, může se podobně otevřít také temným a satanským mocnostem a vstoupit s nimi do kontaktu. Zvláště zabývání se okultismem (hřích kouzelnictví, návštěva věštkyň nebo spiritistických seancí, nošení amuletů atd.) uvádí člověka pod moc satana.

Slovo okultismus pochází z latinského slova "occultus", což znamená "skrytý, temný, tajný". Pod slovem okultismus se rozumí "skryté učení" (tajné vědy) a obecněji jakékoli zaobírání se "temnými" věcmi. Vědci se vyhýbají pojmu okultismus a používají raději termín parapsychologie (podle Driesche věda o okultních jevech). Na sekulární (světské) rovině vidí mnozí v okultismu jen všeobecně teorii a praxi "přírodních jevů, jejichž příčiny dosud nemohly být vysvětleny zatím známými přírodními zákony".⁵⁴

Tento náhled se v žádném případě neslučuje s biblickým stanoviskem k okultním věcem, v nichž se jedná, jak to jednou trefně vyjádřila dr. Helga Stadelmanová, o "proti-božské, nebo Bohem zapovězené jevy nadpřirozené povahy, které člověk vyhledává ve snaze překonat omezení v oblasti poznání a moci vyplývající z jeho pěti smyslů, o jevy, jimiž však může být zpětně ovlivňována a určována jeho existence."⁵⁵

⁵⁴ J 8,44

⁵⁵ Horst E. Miers: "Lexikon des Geheimwissens", Grenzwissenschaften, Wilhelm Goldmann-Verlag, 4. vydání 1981, str. 300

Uznávaný teolog Merrill F. Unger to říká velmi jednoznačně, když píše: "Okultismus je souhrnné označení pro všechna učení a praktiky, v nichž není centrem Ježíš Kristus, ale satan (věštění, čarování, dotazování se mrtvých, telepatie, jasnovidectví, modloslužba, čtení horoskopů, astrologie, atd.)."⁵⁶

Bible jednoznačně uznává reálnou existenci okultního světa. Křesťanské učení nepopisuje pouze viditelný vesmír porušený pádem člověka, ale také neviditelný svět, v němž existuje ďábel a zlí duchové, kteří ve své vzpouře mají aktivní vliv na svět a lidi v něm. Za všemi okultními jevy stojí satan, Boží nepřítel. Zabývat se okultními věcmi tedy znamená obrátit se k Bohu zády a postavit se na satanovu stranu.

Boží slovo proto k okultním praktikám říká jasné NE! Mojžiš Izraelskému lidu přikazuje: *"Až vstoupíš do země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, neuč se jednat podle ohavností oněch pronárodů. Ať se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věstec obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každý, kdo činí tyto věci, se Hospodinu hnusí. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyhání ony pronárody. Budeš se dokonale držet Hospodina, svého Boha. Tyto pronárody, které si podrobíš, poslouchají mrakopravce a věstce, ale tobě to Hospodin, tvůj Bůh, nedovolil."*⁵⁷

Člověk, který experimentuje a zahrává si s okultními praktikami, a to z jakýchkoliv pohnutek, stojí pod zničujícím Božím soudem: *"Kdo činí tyto věci, se Hospodinu hnusí!"* Pozor! To neznamená: Kdo toto činí, ten se dopouští ohavnosti, ale znamená to: Ten je ohavností! Nejenom tento čin je Hospodinu ohavností, ale i člověk, který se ho dopouští! Svět rockové hudby, v němž tisíce skupin sní o popularitě a kariéře za každou cenu, se zdá být přímo předurčen právě pro experimenty s magií. Pod magií si lidé obvykle mylně představují jakési "hokus-pokusy" či "jevištní magii", při níž dobře oblečený pan vytahuje ze svého cylindru bílé králíky. To však neodpovídá tomu, co si pod magií představuje skutečný mág (a Bible). V magii nejde o šikovnost prstů a kouzelnické kousky, ale o působení paranormální moci – mágovo jednání je zaměřeno na ovládnutí nebo alespoň ovlivnění skutečností pomocí nadpřirozených sil.

Obecně se přitom rozlišují dva druhy magie: bílá magie a černá magie. Jaký je mezi nimi rozdíl? Často se předpokládá, že rozhodující je "předznamenání": dříve, než mág začne, pronese nějaké prastaré formule. Přitom se může dovolávat Boha či vyslovit jméno Trojice (= bílá magie), nebo naopak volá na pomoc síly pohanských bohů, démonů či samotného Lucifera (= černá magie). Když jsou však v řadě formulí kombinovány oba druhy jmen, nastává choulostivá situace. Aleister Crowley říká: "Užívání slov je nepodstatnou záležitostí. Zvyšuje mágovu extázi. Podobně jako kadidlo nebo omamné jedy jsou zaklínadla pouhým prostředkem sugesce."

Bílou a černou magii je tedy rozumnější rozlišovat podle rozdílného účelu. Bílá magie je zaměřena na odvrácení zlého, na vylepšení vztahů, na uzdravení. Cílem černé magie je lidem, zvířatům nebo rostlinám uškodit, přivodit jim nemoc nebo je usmrtit. I když uplatnění tohoto rozlišovacího kritéria také není vždy bez problémů, je spor o správnou terminologii konec konců zbytečný, neboť obojí – jak černá, tak bílá magie – je založeno na působení okultních, démonických mocností, za nimiž nestojí nikdo jiný než satan sám. K témuž závěru dochází také M. E. Miers ve svém "lexikonu tajných věd".⁵⁸

⁵⁶ Helge Stadelmann: "Ilas Gkkulte", Brunnen-verlag, Gießen 1981, str. 3

⁵⁷ Merrill F. Unger: "Bibel Aktuell Band 7- Christsein heute", Verlag Hermann Schulte, Wetzlar 1974, str. 84

⁵⁸ Dt 18,9-14 (rev. Lutherův překlad) 25. Horst E. Miers, o. c., str. 264

Neexistuje "vlastně žádná bílá či černá magie, ale jen bílí a černí mágové, protože magie v praxi není nic jiného, než zacházení s okultní silou za účelem proměny něčeho, co je na zemi dáno, ať už s jakýmkoli záměrem."

Magií se zabývají lidé, kteří chtějí mít moc nad dobrem a zlem: v tom také spočívalo prapůvodní pokušení, jímž satan člověka pokoušel (Gn 3,5).

Poruchy způsobené okultními vlivy

Když se člověk začne zabývat okultními záležitostmi, otevře tím dokořán dveře všem temným mocnostem a je pak jimi ovlivňován, ať už si toho je či není vědom. To v něm může vyvolat vážné poruchy. Kromě možných psychických nebo fyzických anomálií a získání okultních schopností se tyto poruchy velmi hojně vyskytují v následujících dvou oblastech:⁵⁹

1. Poruchy v komunikaci s Bohem – alespoň u křesťanů nebo u těch, kteří se chtějí stát křesťany (zdá se, že jiným náboženstvím démoni takovou pozornost nevěnují).

Křesťané začnou mít těžkosti s modlitbou a se čtením Bible. Častými následky pak bývají duchovní stagnace, nedostatek jistoty spasení, rouhavé myšlenky, oslabení schopnosti duchovního rozlišování, slábnutí víry a úbytek radosti, narůstající nezájem a někdy dokonce odvrácení od evangelia Pána Ježíše Krista.

2. Poruchy v morální a psychické oblasti: deprese nebo agrese, úzkosti a nutkavá jednání, sexuální úchytky, zotročení a často i sklony k sebevraždě. Sexuální perverze – také nepřírozeně nutkavá sexualita – bývají často následkem překročení hranic okultna.

Zcela vážně se ptám, zda sexuální úchytky a drogové závislosti, které je možno u rockových hudebníků často pozorovat, nejsou mnohdy tím, co okultisté nazývají "d'ábovou odměnou", věcmi, které jsou překračováním hranic okultního způsobeny nebo přinejmenším posíleny.

⁵⁹ Musíme nicméně zdůraznit, že jevy označené v bodech 1. a 2. (v odstavci "Poruchy způsobené okultní mocí") nemusí být vždy způsobeny okultními vlivy, ale mohou být v principu způsobeny či podpořeny také jinými faktory.

4.Pod vlivem démonů?

"Někdy z toho jde strach"

Po jednom koncertu AC/DC se šíleným show kytaristy Anguse Younga, se ho někdo zeptal:

"Odkud bereš svou energii?"

"Tam shora", odpovídá a ukazuje nahoru.

"Tam shora?"

"Bud' tam shora, nebo taky zdola. Asi zdola. Tam nahoře není žádný rock'n'roll."

Novinář k tomu suše dodává: *"Je potěšující vědět, že máme vysvětlení k titulu LP desky "Highway to Hell"⁶⁰.*

Youngův kolega ze skupiny Cliff Williams vyrazil další podrobnosti: "Angus je jako v transu, když hraje ty svoje šílený sóla. Zpětně si na to vůbec nemůže vzpomenout."

Kytarista John McLaughlin, který konvertoval k hinduismu, tvrdil, že za hudbou jeho kapely *Mahavishnu Orchestra* stojí duch. Popsal to takto: "Když jsme jednoho večera právě hráli, náhle do mne vstoupil duch a já jsem hrál, ale už to vůbec nebylo moje vlastní hraní!"⁶¹

Jiný známý světový kytarista přiznává: "Leckdy stojím na jevišti a mám pocit, jako bych to vůbec nebyl já, kdo tam na tu kytaru hraje. Ten muž, který tam hraje, vypadá sice jako já, hraje jako já, ale já to nejsem. Mám pocit, jako bych se pozoroval zvenku, jako bych stál vedle té osoby, která tam hraje, a sám se podivuji těm melodiím a improvizacím, které tam ta osoba na tu kytaru hraje."⁶²

Něco podobného říká známý rockový bubeník Ginger Baker: "Dosti často se stává, že mám pocit, jako bych na svůj nástroj nehrál já, ale jakési "něco", a jako by totéž "něco" hrálo také na ostatní nástroje naší skupiny. Právě tohle mám na mysli, když říkám: Někdy z toho jde strach."⁶³

Každý, kdo se vyzná v okultních fenoménech, rozpozná tu na první pohled neklamné známky démonického vlivu.

Podivné groteskní grimasy a výrazy obličejů, na němž se objevují zvláštní rysy, trhavé a křečovité pohyby končetin stejně jako vykonávání svérázných pohybů podobných pohybům robota – všechny tyto jevy jsou na rockových hudebnících při živých vystoupeních často jasně patrné a jsou pak s oblibou interpretovány jako součást show a vyjádření pocitů hudebníků.

Tytéž projevy jsou ale dobře známé ve spiritismu, kde je lze pozorovat v okamžiku, kdy se spiritistické médium dostane pod vliv svého řídicího ducha a je jím démonicky obsazeno. Proto považují za nutné poukázat na to, že výše uvedené a jim podobné jevy mohou být projevem démonického vlivu. Takový výklad zní obzvláště přesvědčivě, když příslušný hudebník sám doznává, že se ho "cosi" zmocňuje.

⁶⁰ "Music-Scene - Suisse/Schweiz", č. 19, únor 1981, str. 77

⁶¹ "Circus", duben 1972, str. 38

⁶² "Rock & Schwarze Magie", díl I, vyšlo ve "Spotlight" 10/1978, str. 12.

⁶³ "Hit Parader", listopad 1968, str. 38

Zpěvák hardrockové skupiny Meat Loaf zcela otevřeně přiznal: "Když přicházím na jeviště, stávám se posedlým."⁶⁴ Během jednoho živého vystoupení této skupiny v lednu 1982 bylo skutečně možno sledovat, jak se tohoto významného sólového zpěváka zmocnila posedlost. Poté, co zazpíval jednu z posledních písní koncertu, upadl do naprosto nekontrolovatelného třesu a byl přemožen tak silnou křečí, jakou ještě nikdy před tím nezažil.⁶⁵

Jimmy Steinmann, skladatel Meat Loaf, vyznal: *"Nadpřirozeným jsem byl fascinován odjakživa a rock jsem vždy považoval za ideální médium pro takové věci."*⁶⁶

Nedávno jsem četl zprávu o jistých křesťanech, kteří narazili na souvislosti mezi rockem, drogami a okultismem, když se setkali s jednou mladou ženou posedlou démony. Byla to vzdělaná "čarodějnice", brala heroin, pila velké množství alkoholu a byla zapletena do homosexuálních praktik. Tato mladá žena chtěla teď "vystoupit" a vrátit se k Bohu. Démoni, kteří z ní v průběhu následujícího boje o vysvobození mluvili, supěli a skuhrali a vydávali tytéž zvuky jako mnozí rockoví hudebníci. Mladiství, kteří byli svědky tohoto strašlivého boje a slyšeli jeho projevy, byli tak šokováni, že své rockové desky vyházeli.

Vzývání temných mocí – hra s ohněm

Bob Larson uvádí: "Se svými ze zkušeností získanými znalostmi o démonických silách, které působí v rockové hudbě, nejsem sám. Jednu z nejtajemnějších historek, které jsem kdy slyšel, mi vyprávěl jeden můj přítel, který pracuje mezi narkomany a 'dropouts'. Stýkal se několik týdnů s jedním 16-ti letým chlapcem, který o sobě říkal, že je ve spojení s démony. Ten jednou mého přítele poprosil, aby zapnul rádio a vyladil stanici, která vysílala rockovou hudbu. Během poslechu – ještě než zpěvák vůbec začal zpívat – byl chlapec schopen říkat slova písní, které nikdy předtím neslyšel. Na otázku, jak to dokáže, chlapec odpověděl, že tyto písně inspirovali démoničtí duchové, které zná. Řekl také, že pod vlivem LSD slyšel démony, kteří zpívali některé z písní, které později slyšel na nahrávce skupin, které hrají "Acid Rock" (Drogový rock)."⁶⁷

Mnoho skupin píše své písně pod vlivem drog. Jiní přiznávají, že inspiraci pro své skladby dostávají skrze "moc", která hudebníka či skupinu řídí.

Na obalu alba "Presence" skupiny *Led Zeppelin* je zobrazen černý předmět neobvyklého tvaru, který vyvolal spekulace o tom, co asi znamená. Jimmy Page prozradil, že tento tajuplný výtvar symbolizuje sílu, která skupině umožňuje mít takový vliv na své posluchače; "moc", kterou označuje prostě jako "Presence" ("Přítomnost" nebo přeneseně také "Zjevení duchů"). Tváří v tvář tomuto odhalení vzniká otázka, zda by dlouhodobá popularita mezitím už legendární skupiny nemohla být založena – alespoň částečně – na něčem "větším", než na z boxů vycházejícím zvuku hardrocku.⁶⁸

Vzbuzuje temné tušení, když Jimmy Page otevřeně prohlašuje: *"Magie nikdy není bílá nebo černá, dobrá nebo zlá. Je to prostě metoda, jak se podílet na démonických skutečnostech a tak si k nim otevřít cestu."*⁶⁹

⁶⁴ "Time", 11. 9. 1978

⁶⁵ John Rockwell, o. c., str. 78

⁶⁶ "Circus", 22. 12. 1977, str. 12

⁶⁷ Bob Larson: "The Day Music Died", o. c., str. 151 a násl.

⁶⁸ Bob Larson: "Rock", o. c., str. 135

⁶⁹ Siegfried Schmidt-Joos, o. c., str. 11

"Magicky žijící člověk se pokouší vyšší moci, které kolem sebe vnímá, podmanit a využít pro svoje potřeby." (A. Crowley)

V článku "Rock und Schwarze Magie" (Spotlight 10/1978) je jasně ukázáno, jak silně jsou rockoví hudebníci vystaveni nebezpečí, že se otevřou démonickým mocnostem a propadnou okultismu:

"Atributy, které ovládají každé rockové vystoupení a jimž je podroben každý rockový hudebník – tvořivost, emocionální sebezpřesáhnutí, extáze a totální sebevydání – jsou zároveň atributy magie. A odtud není daleko k tomu, aby se rockoví hudebníci temným mocnostem magie otevřeli, vzývali je, snažili se využít jejich služeb, vyhledávali setkání s nimi."

Marc Bolan, vedoucí kytarista a skladatel skupiny T-Rex řekl, že v Paříži žil dva roky s jedním černým mágem, od kterého se naučil provozovat magii, již později připisoval úspěch některých svých desek.⁷⁰

Bolan přivedl anglické teenagery do "Rextáze"; za rok a půl prodal 18 miliónů desek. Noviny referovaly o koncertech T-Rex, při kterých polovina ženského publika upadla do hluboké bezvládnosti, zatímco ostatní se daly do ječivého křiku.⁷¹ Marc Bolan poté zemřel při jedné tajemné autonehodě v Anglii.

Bezpochyby největší vliv na rockovou hudbu měli Beatles. Tony Sheridan, který v roce 1962 hrál společně s Beatles ve Starclubu v Hamburku, poodhalil tajemství, na němž by mohl být založen nesmírný úspěch skupiny. Sheridan popisuje, že se John Lennon v roce 1962 velmi silně zajímal o okultní věci. On sám se s tímto členem skupiny zúčastnil v Hamburku jedné spiritistické seance. Tam mu Lennon řekl:

*"Vím, že Beatles budou mít úspěch jako ještě žádná jiná skupina. Vím to přesně, protože jsem pro tento úspěch prodal ďáblu duši."*⁷²

V roce 1963 skutečně Beatles produkovali jeden světový hit za druhým a dali tak vzniknout "beatlemánii", která se pak postarala o palcové titulky v novinách, o superlativy a o rekordní počty prodaných desek.

Konečně dne 4. dubna 1964 byli Beatles se svými pěti písničkami současně číslo jedna, dvě, tři, čtyři a pět v americkém single-žebříčku a jejich LP desky "Meet the Beatles" a "Introducing the Beatles" byly čísla jedna a dvě v žebříčku LP desek.⁷³ Jenom do roku 1973 bylo prodáno 90 miliónů LP desek a 125 miliónů single desek s jejich hudbou.⁷⁴

Je pozoruhodné, že proslulý satanista Charles Manson, známý sedmi bestiálními vraždami TateLaBianca, tvrdil, že se nechal inspirovat Beatles, věřil totiž, že v některých jejich písničkách odhalil tajné poselství.

Podle Mansonových výroků mu písně "Helter Skelter" a "Blackbird" od Beatles diktovaly jeho zvrácenou a vražednickou filozofii. V domě Sharon Tate byl na stěně u mrtvolky nalezen krví napsaný

⁷⁰ "Rolling Stone", 16. 3. 1972, str. 32

⁷¹ S. Schmidt-Joos, B. Graves: "Rock-Lexikon", o. c., str. 35

⁷² "Pop", 23/1976

⁷³ Guinness Book of World Records, Sterling publishing Co., 1965, str. 181-183

⁷⁴ S. Schmidt-Joos, B. Graves: "Rock-Lexikon", o. c., str. 46

nápis "Pigs" (z písně "Piggies"), u jiné oběti bylo na stěnu pokoje rovněž krví načmáráno „Helter Skelter“.⁷⁵

Zpět k Johnu Lennonovi. Pro svou LP desku "Mind Games" (1973) napsal píseň s názvem "Bring On the Lucie", v níž doslova vyzývá Antikrista:

"Je něco, co musíš udělat okamžitě. Vysvobod lidi, teď hned. Udělej to, udělej to teď! Jsme zajatci se zdviženýma rukama. Voláme to jako modlitbu: Vysvobod' lidi – 666 je tvé jméno".

John Lennon byl 8. prosince 1980 za tajuplných okolností zastřelen svým fanouškem Marcem Chapmanem. Chapman spojoval motiv svého činu s "hlasy a s ďáblem". Byla toto cena, kterou teď ďábel od někdejšího člena Beatles požadoval?

Pokušení a jeho překonání

Mnozí čtenáři asi znají příběh o Ježíšově pokušení, kde je psáno:

"Opět pojal ho ďábel na horu vysokou velmi, a ukázal mu všechna království světa i slávu jejich, a řekl jemu: Toto všechno tobě dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět. Tedy řekl mu Ježíš: Odejdi, satane; neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a jemu samému sloužiti budeš. Tedy opustil ho ďábel, a aj, andělé přistoupili a sloužili jemu. " (Mt 4,8-11 K)

Z tohoto příběhu se dovídáme důležitou informaci: ďábel chce v tomto světě strhnout na sebe všechnu čest a úctu, které náležejí pouze Bohu. Slibuje za to lidem moc, pocty, poznání a někdy dokonce nadpřirozené schopnosti – tedy věci, po kterých člověk ve stavu svého odpadnutí od Boha touží. Tento obchod má však jeden háček, který tkví ve zlé satanově podstatě: nejprve člověka zotročí, aby plnil jeho vůli, a pak se takovému člověku za jeho služby odvděčí tím, že jej strhne s sebou do věčného zatracení, do ohnivého jezera (Zj 20,10.15). Satan svým obětem slibuje nebe tak dlouho, dokud se spolu s ním nezřítí do pekla.

"Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí?" (Mt 16,26) Nad touto otázkou Ježíše Krista by se měl každý člověk vážně zamyslet.

Byl to Ježíš sám, kdo dal příklad všem, kteří chtějí sloužit Bohu, a kdo dokázal obstát v pokušení a odolat jeho lákavým nabídkám. Odpověděl Božím slovem z 5. knihy Mojžíšovy (Dt 6,13; 10,20): *"Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužiti."* Totéž říká také první přikázání: *"Nebudeš míti bohů jiných přede mnou"* (Ex 20,3 K).

Proti tomu satan nemohl nic namítat a musel se vrátit s nepořízenou. Pokyn, který platí pro Kristovy následovníky, tedy zní: *"Poddejte se Bohu a vzepřete se ďáblu a uteče od vás!"* (Jk 4,7)

Všem, kteří se ještě Bohu nepoddali, říká skrze proroka Izajáše:

"Opusť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slituje se nad ním, a k Bohu našemu, neboť jest hojný k odpuštění." (Iz 55,7 K)

⁷⁵ "Rolling Stone", 19. 3. 1970, str. 10

Dráždit duchy je nebezpečné

Tato kapitola končí výňatky ze studie o rocku a magii od Pietra Graniniho. Pod titulem "Dráždit duchy je nebezpečné – magický obraz světa skupiny Can" autor působivě líčí okultní úkazy kolem německé rockové skupiny Can:⁷⁶

Nejpozději od alba "Tago Mago" (1971) vnímaví posluchači zaznamenávali při zvláště inspirovaných vystoupeních skupiny Can auru nezvyklosti až neskutečnosti. Téměř strašidelná souhra hudebníků při improvizaci budila dojem, jako by každý už předem věděl, co budou ostatní v příštím okamžiku hrát. Omamující snové zvuky jakoby vyvěraly přímo z podvědomí – jak však bylo možné, že zvuky vydávané různými hráči byly tak perfektně navzájem synchronizované? Přivedli vždy část publika do vytržení mnohem spolehlivěji, než to bylo mezi jinými rockovými skupinami obvyklé. Kromě toho se v užším kroužku kolem Can šušalo o podivných zážitcích a v recenzích se stále více objevovalo slovo telepatie. Bylo jen otázkou času, kdy se v souvislosti s Can začne hovořit i o magii...

To, že existují mimosmyslové, povrchní logice protirečící možnosti komunikace a vnímání (jako např. telepatie, jasnovidectví a předpovídání budoucnosti) je dnes podle výsledků parapsychologického výzkumu možno pokládat za prokázané. Can to mohou doložit z vlastních zkušeností. Tak např. jejich kytarista Michael Karoli improvizoval jednou ve studiu blízko Kolína na Rýnem (které skupina vlastní) se sluchátky pro overdubbing přímo na pásku, aniž by bylo slyšet elektrickou kytaru přes reproduktory. Venku štípal dříví jeden naivní, zřejmě ale mediálně citlivý vesničan. Muzikanti zjistili, že podrážděně přestal pracovat vždy, když Michael svou hru přerušil. Jakmile kytarista opět začal, ozvaly se opět údery sekerou – naprosto přesně ve správném rytmu...

V okolí Can se stále dějí nevysvětlitelné věci, o nichž hudebníci hovoří jen váhavě a s velkou opatrností. Například ta věc se studiovými hodinami při natáčení anglického televizního pořadu "Old Grey Whistle Test" v únoru 1974. Po počátečním znamení a zahájení nahrávání bubeník Jaki Liebezeit zjistil, že s jeho nástroji je něco v nepořádku. Přerušil tedy hru, ale ve stejném okamžiku zůstal stát také vteřinový ukazatel u hodin. O několik minut později dal signál "hotovo" a ukazatel se opět rozběhl. Nikdo z hudebníků si toho nevšiml, ale celá scéna byla nafilmována čtyřmi videokamerami a bylo ji možno prověřit. Jeden kameraman, bledý jako křída, muzikantům řekl: "Na vás je opravdu něco komického."

To, že se v curyšském divadle, kde skupina obstarávala při jedné divadelní hře jevištní hudbu, vždy na začátku představení varhany Irmina Schmidta samy vypnuly, ačkoli byla vždy provedena zkouška zvuku, zlomený vypínač bylo možno přestavit pouze šroubovákem a značným násilím a jevištní technik po několikerém opakování této nepříjemnosti nespouštěl z nástroje oči, snad ještě mohlo mít nějakou mechanickou příčinu. I když zvláštní to je. Avšak to, že se Michaelovi podařilo myšlenkovým úsilím a slovním příkazem umlčet a znovu rozeznít pronikavý šum starých, zřídka používaných Selmerových varhan ve studiu Can, už fyzikálně vysvětlit nelze.

Takové věci se stávají těmto hudebníkům často. Jaki uvedl: "Když je po takovém úkazu, nejčastěji se na něj zapomene. Zpětně se už nedá zjistit, co to vlastně bylo." – Je jisté, že se zde evidentně jedná o mediálně nadané lidi, kteří jsou po dlouholetém cvičení citliví vůči jevům, které pro ostatní zůstávají skryté, a že takové jevy někdy dokážou sami vyvolat. Když Irmin v říjnu 1975 navštívil pařížskou

⁷⁶ Pierre Granini: "Es ist gefährlich, die verwirren. Das magische Weltbild der Can", zveřejněno v: J. G.Wden, K. Humann (vyd.): "Rock Session 1", o. c., str. 3-9

věstkyni madam Le Beau a prosil ji o radu, byla její první slova poté, co se ho dotkla rukama: "Aha, sám je médium!"

Madam Le Beau, která se těší v magických kruzích dobré pověsti, při té příležitosti Irminovi do detailů předpověděla věci a události, které se – pokud se netýkaly vzdálené budoucnosti – už od té doby velice přesně splnily. Později se mu také podařilo navázat s ní telepatický kontakt a zdá se, že je nakloněn myšlence dosvědčit jí "téměř stoprocentní úspěšnost". Vedle četných předpovědí v soukromé oblasti předpověděla skupině Can pro podzim 1976 komerční úspěch, který skutečně přišel s albem "Flow Motion" a se singly "I want more" (Chci víc) a "Silent night" (Tichá noc).

5. Hotel California

Eagles

Jihokaliifornská skupina Eagles se formovala pod vlivem okultního učitele, spisovatele Carlose Castanedy.⁷⁷ Od roku 1972 jsou Eagles se svým vyrovnaným westcoast-rockem řazeni k nejúspěšnějším americkým skupinám. Skladby skupiny mají lehce zapamatovatelné nápěvy, srozumitelné texty a líbivé refrény, zpívané s procítěným výrazem. Jsou to písně, které ještě dlouho znějí v uších.

Posluchač si téměř ani neuvedomí, že některé skladby této skupiny přinášejí okultní obsah – vždyť jsou hladké jako hedvábí a znějí jako zpěvy andělů.

Právě oba jejich superhity "One of these nights" (Jedna z těch nocí; 1971) a "Hotel California" (1976) zřetelně ukazují, že Eagles nejsou zdaleka tak neškodní, jak zní jejich hudba.

Ve skladbě "One of these nights" zaznívají slova:

„Jedné z těch nocí jsem vyhlížel dceru d'áblovu. Hledal jsem ženu, která by měla kousek obojího. Cítím její blízkost, nemohu ji ale nikde najít... Ty máš své demony, ty mlčíš svá přání, já mám však kousek sebe sama...”

Obsahem písně "Hotel California" jsou vzpomínky jednoho muže, který prožil otřesný zážitek s okultními věcmi. Temnota je v tomto textu poněkud "mezi řádky", takže text opatřený refrémem zvoucím slovy "Welcome to the hotel California" (Vítej v hotelu California) vlastní poselství písně poněkud zamlžuje:

Jakýsi muž popisuje, jak jede za pozdního večera po dálnici přes poušť a náhle vidí, jak se v dálce zatřpytí světlo. Protože je unavený, zastaví svůj vůz, aby na tom místě přenocoval. Když vstoupí do "hotelu California", není mu vůbec jasné, kde to vlastně je ("This could be heaven or this could be hell" – "Mohlo by to být nebe, mohlo by to být peklo"). Nocí zaznívají hlasy, objedná si víno a je poučen, že tento duch ("that spirit") nebyl v "hotelu California" od roku 1969. Noční návštěvník je pak svědkem satanského rituálu:

"Zrcadlo na stěně, růžové šampaňské v ledu. A ona řekla: ‚Jsme tu všichni vězni z vlastní volby!‘ A v mistrově komoře se shromáždili k hostině. Bodají ocelovými noži, ale tu bestii zabít prostě nemohou."

Návštěvník je zděšen a z "hotelu California" prchá. Venku však s hrůzou zjišťuje, že sice může kdykoliv vystoupit, ale "hotel California" ho už nikdy neopustí:

"Uklidni se," řekl muž noci, 'jsme naprogramováni k tomu, abychom vykonávali povely. Můžeš kdykoli vystoupit, nemůžeš se však nikdy odpoutat."

Text "Hotelu California" naráží pravděpodobně na satanovu církev v San Franciscu. Nachází se tam v California street. Náhoda? Na levé vnitřní straně obalu "Hotelu California" je vidět tři otvory, které se podobají oknům. V prostředním "okně" lze rozeznat obličej holohlavého Antona S. Zandora LaVey,

⁷⁷ "Time", 15. 8. 1975, str. 4

hlavy satanovy církve.⁷⁸ Manažer Eagles Larry Salter nepokrytě přiznal, že někteří hudebníci skupiny se s členy satanovy církve stýkají.⁷⁹

Je třeba souhlasit s Johnem Rockwellem, autorem knihy "Trommelfeuer" ("Bubnová palba"), když píše:

"Hudba, jak ji slyšíme v "Hotelu California", vede k tomu, že při jejím poslechu sami sebe ospravedlňujeme. Nepřipouštíme si pravý význam slov, protože jsme bytostně zajati rytmem, procítěným zpěvem a kytarami".⁸⁰

Životní filozofii Eagles snad nejlépe vyjadřuje text jejich skladby "Good Day In Hell" ("Dobrý den v pekle"):

"V oné dobré knize se jmény bych chtěl zahynout v plamenech a dívat se přitom, jak hynu. Ach ano, byl to dobrý den v pekle a zítra budu určen pro slávu."

Ritchie Blackmore

Za jednoho z největších rockových okultistů je pokládán kytarista Deep Purple Ritchie Blackmore, který v roce 1975 založil svou vlastní skupinu Rainbow. Otevřeně přiznává, že pořádá spiritistické seance, "aby se dostal blíže k Bohu". Blackmore během svých koncertů prožívá ve spiritismu dobře známý jev "exkurze duše", kdy opouští své tělo a vznáší se v koncertním sále.⁸¹

Tento kytarista prohlásil, že byl do spiritismu uveden po založení skupiny Deep Purple jejím bývalým basistou Nickem Simperem.⁸² Blackmore natáčí své desky na jednom zámku, v němž údajně straší démon, který se vydává za služebníka 4000 let starého babylónského boha Baala: "Zajímám se o pozoruhodné věci a události, zvláště o duchy!"⁸³

Blackmoreův nepokrytý zájem o černou magii zřejmě inspiroval skladby jako "Stargazer" (o otrocích jedné egyptské čarodějnice), "Tarot Woman" (o předpovídání budoucnosti pomocí okultních tarokových karet) a "Gates of Babylon" (Brány Babylónu). Blackmore, který je pověstný svým temperamentem, sklonem k násilí a špatnou náladou, se důsledně obléká do černého.

KISS

"Oheň chrlící démoni rock'n'rollového pekla" – takto jeden rockový magazín nazývá americkou skupinu KISS. Sám jejich producent Bob Ezrin označuje tyto čtyři hudebníky jako "symboly rozpoutaného zla a nevázané smyslnosti".⁸⁴ Jejich bývalý bubeník Peter Criss pyšně prohlašuje: "Shledávám se být zlým. Věřím stejně tak v ďábla jako v Boha. Obou lze použít k tomu, aby člověk dosáhl toho, co si přeje."⁸⁵ Gene Simmons, který projevuje zájem o kanibalismus, proslul schopností žádostivě vyplazovat svůj dlouhý jazyk. To je starý pohanský symbol uctívání démonů.

⁷⁸ Jacob Aranza, o. c., str. 18 a násl.

⁷⁹ "Waco Tribune-Herald", 28. 2. 1982

⁸⁰ John Rockwell, o. c., str. 76

⁸¹ "Circus", 16. 8. 1976, str. 30

⁸² tamtéž, 30. 4. 1981, str. 45 a násl.

⁸³ tamtéž, 22. 6. 1978, str. 15

⁸⁴ "Rolling Stone", 25. 3. 1976, str. 9

⁸⁵ tamtéž, 7. 4. 1977, str. 49

Členové skupiny – “symboly rozpoutaného zla a nevázané smyslnosti” – jsou známi tím, že propagují sexuální úchylky a obklopují se aureolou zla. Vpravo na obrázku je vidět, jak Gene Simmons, ukazuje satanský pozdrav.

Jeden mladý fanoušek KISS zabil svého kamaráda ze třídy, protože se s ním pohádal o KISS.⁸⁶

Název KISS je prý zkratkou pro "Kings In Satanic Service" ("Králové ve službách satana").⁸⁷

Pekelná píseň "God of Thunder" ("Bůh hromu") obsahuje výzvu: "Shromažďuji kolem sebe temnotu, aby mě potěšovala, a tobě přikazuji,

abys poklekl před bohem hromu, bohem rock'n'rollu."

Byl mi popisován případ, jak jeden nadšený fanda KISS uposlechl výše uvedené výzvy a na radu jednoho přítele se o půlnoci modlil k jednomu plakátu KISS. Najednou začal plakát svítit a Gene Simmons pohnul svým vyplazeným jazykem. Tímto děsivým zážitkem byl mladík údajně tak šokován, že už pak nikdy KISS neposlouchal.

Iron Maiden

Britská heavymetalová skupina Iron Maiden vzbudila pozornost v roce 1982 svým elpíčkem "The Number of the Beast" ("Číslo šelmy"). Presentace titulní skladby této desky patří k vrcholům jejích koncertů. Dav posluchačů reaguje s fanatickým nadšením, když Bruce Dickinson opěvuje číslo Antikrista: "666 the Number of the Beast, 666 the one for you and me" ("666 je číslo šelmy, 666 je číslo pro tebe i pro mne"). Jeden ze členů skupiny v interview uvedl: "Iron Maiden naprosto není skupinou uctívající d'ábla, i když určité zkušenosti získané při natáčení našeho nového alba "The Number of the Beast" nás naučily moc okultna respektovat. Během natáčení této desky se přihodila spousta podivných věcí."⁸⁸

Nezdá se, že by to někoho vzrušovalo...

Kdyby křesťanští rodiče viděli své děti přicházet domů se "satanovou biblí" nebo podobnou literaturou, naprostá většina z nich by jim tyto démonické předměty zabavila a umístila do

⁸⁶ Bob Larson: "Rock", o. c., str. 133

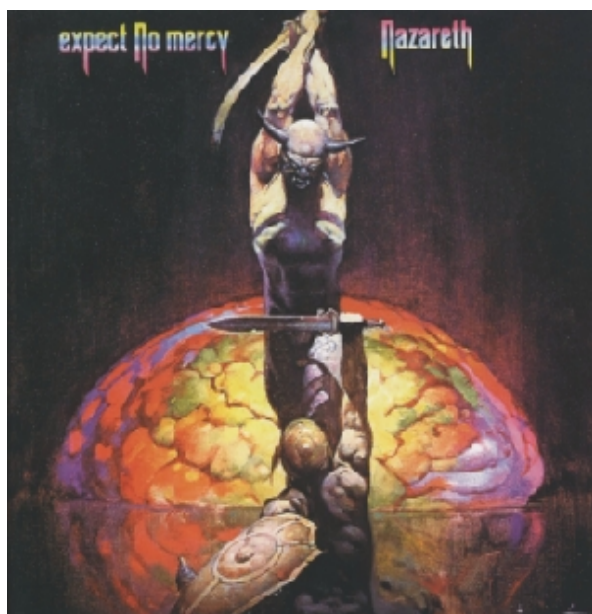
⁸⁷ Dvě další verze zní: "Kids In Satanic Service" a "Knights In Satanic Service".

⁸⁸ "Hit Parade", podzim 1982, str. 27

odpadkového koše. Řada dnešních rockových desek a jejich interpretů otevřeně svědčí o působení zlých mocností, ale nezdá se, že by to někoho vzrušovalo...

Na obalech desek řady skupin lze nalézt okultní symboly a výjevy, dokonce až po zobrazení démonických bytostí. Nejčastěji zobrazovaným okultním symbolem je Pentagram ("Hvězda mágů"), který často bývá znakem tajných společností. Pentagram postavený na špici je symbolem satanismu, přičemž oba horní cípy symbolizují rohy kozla, tj. satana. Takzvané pentagramové rituály se používají v ceremoniální magii k vyvolávání a zaklínání démonů.

Obal desky skupiny Nazareth – „Expect no Mercy” ("Neočekávej milost", 1977). Jasněji už to snad ani vyjádřit nejde.

Na albu 'Presence' (1976) skupiny Led Zeppelin je zobrazen černý obelisk symbolizující magickou sílu, která má prý na svědomí úspěch skupiny. Na zadní straně obalu LP vidíme, jak jakási učitelka vkládáním rukou přenáší magickou, démonickou energii obelisku na své žáky.

U řady obalů desek se přímo nabízí domněnka, že jsou výplodem démonického nebo drogami inspirovaného umění. Je veřejným tajemstvím, že skutečně existují malíři, kteří nechávají své ruce vést démonickým duchem. Tak např. přehled anglických malířů příznačně uvádí, že 57 umělců je „spiritistickými malíři“, kteří se ve své tvorbě specializovali na zobrazování duchů a strašidel na anglických zámcích.⁸⁹

Vyobrazení na obalu LP desky "Brain Salad Surgery" skupiny Emerson, Lake and Palmer (1973) pochází od démonicky inspirovaného surrealistického malíře H. R. Giger. Giger se stal známým svým dílem "H. R. Giger's Necronomicon", které je vizualizací jedné tajemné kouzelnické knihy, která obsahuje vyobrazení "podivných bytostí, které číhají v hlubinách země a moře, aby jednoho dne zničily lidstvo a staly se nakonec pány světa".

⁸⁹ Richard Kriese, o. c., str. 21

Když chce temnota oslepit smysly

Mnoho křesťanských čtenářů má teď pravděpodobně týž dojem, jaký jsem měl já v době, kdy jsem shromažďoval materiál pro tuto knihu. Pod tíhou faktů a souvislostí jsem byl nemálo stísněný. Když jsem se zabýval touto temnou tematikou, útočilo to na mé nervy a hrozilo nebezpečí, že mě poznání skryté ničivé moci démonických sil dovede až k rezignaci. Pak jsem ale jednoho večera četl žalm 46, kde je s takovou jistotou psáno:

"Bůh jest naše útočiště i síla, v soužení pomoc vždycky hotová. Protož nebudeme se báti, byť se země podvrátila, a zpřevracely se hory do prostřed moře. Byť ječely a kormoutily se vody jeho, a hory se třásly od dutí jeho... Hospodin zástupů jest s námi, hradem vysokým jest nám Bůh Jákobův. "

(Žalm 46,2-4.8 K)

Boží moc je a zůstane silnější než veškeré satanovo snažení. Bohužel se však snadno dopouštíme té chyby, že své smysly tak silně upřeme na negativní a temné věci, až kolem sebe vidíme jen temnotu a opouští nás veškerá síla a radost. Právě to je ďáblův záměr, používá stejnou taktiku jako had, který svou oběť hypnotizuje a ochromí svým pohledem, aby se jí pak pohodlně zmocnil. Co máme dělat, jestliže se nechceme nechat spoutat a ochromit projevy satanovy moci?

Odpověď nám dávají verše z listu k Židům: *"Protož i my, odvrhnouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh předloženého sobě boje, patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše..."*

(Židům 12,1-2 K)

Řecké slovo "*aphorontes*", které je zde přeloženo jako "*patřit*", znamená doslova přeloženo "*odvrátit pohled (od všeho ostatního) – a obrátit jej na Ježíše*". Při každé konfrontaci se satanovou mocí je nevyhnutelné odvrátit pohled od satana, nenechat se uhranout jeho pohledem, ale zcela vědomě pohlédnout na Ježíše. Určitě je dobře vědět, jakou municí má satan připravenou ke střelbě, abychom před ní mohli varovat také ostatní. Není však správné přestat se dívat na Pána Ježíše a nechat se místo toho oslepit pohledem na ďáblův zbrojní arzenál.

V Ježíši Kristu jsou "*skryty všechny poklady moudrosti a poznání*" (Koloským 2,3) a "*v něm přebývá všechna plnost Božství tělesné*" (Koloským 2,9 K). Tyto poklady zůstanou skryty tomu, kdo není ochoten začít Ježíše následovat a sloužit Mu.

„V něm jste i vy dosáhli plnosti“ (něm.překlad "přivedeni k plnosti"), ujišťuje Pavel křesťany v Kolosu (Koloským 2,10). Což se právě k této plnosti nechceme nechat dovést?

6. Highway to Hell (Dálnice do pekla)

Heavy Metal a Black Metal

Je nápadné, že téměř všechny skupiny, které se otevřeně a nepokrytě zabývají okultními záležitostmi, se řadí k hardrocku, případně heavymetalu. Dokonce i časopis "Newsweek" dne 21. 11. 1983 naprosto jasně psal o "satanic images" (satanských rysech) a "demonic overtones" (démonických svrchních tónech) nejextrémnějších heavymetalových skupin, které v Americe vedly k protestům křesťanských společenství.

Jestliže hudební skladatel Tibor Kneif charakterizoval hardrock jako hudbu *"esteticky okrášleného teroru"*, která *"dokáže svou obět naplnit děsem s obratností zkušeného psychiatra"*⁹⁰, pak právě tato vlastnost dělá z rockové hudby vskutku vhodný prostředek pro sdělení obsahu (rozuměj satanského a démonického), ze kterého běhá člověku mráz po zádech. Je příznačné, že také baskytarista *Black Sabbath* Geezer Butler byl toho názoru, že se "k těžké hudbě nejlépe hodí těžké texty", čímž myslel texty okultně zaměřené.

Jako hlavní rys tvrdého rocku jmenuje Tibor Kneif *"oslavu násilí"*⁹¹, fenomén, který se vždy rád pojí s hlasitou vzpourou proti křesťanským ideálům a hodnotám. Doba, v níž se rock'n'rolloví rebelové omezovali pouze na propagaci volného sexu, drog a obscénních výrazů, je pryč - dnes je hlášáno peklo a satan.

Zhruba od počátku 80. let se formovala nová generace heavymetalu, ke které patří celá řada skupin, které se po vzoru raných *Black Sabbath* obklopují aureolou zla, vzývají ve svých písních ďábla a (alespoň pro tisk) pózuji při černých mších. Mnoho obalů desek by se hodilo do kabinetu hrůzy.

Zpěvák jedné takové skupiny, která se pojmenovala přímo "Satan", řekl: *"Chtěli jsme už od počátku dát skupině démonický image - a co se k heavy-metalu hodí lépe než satan?! Jako mladí kluci jsme byli zbláznění do Black Sabbath a chceme dnes hrát v podstatě stejně jako naše staré idoly, jenom o poznání tvrději"*.⁹²

Následující výběr zlověstných titulů LP zřetelně ukazuje, okolo jakých témat novější heavymetalové skupiny krouží: "Shout At The Devil" ("Volej na ďábla" - skupina Mötley Crüe), "Night of The Demon" ("Noc démona" - sk. Demon), "Fire From Hell" ("Oheň z pekla" - Mass), "See You In Hell" ("Na shledanou v pekle" - Crossfire, Grim Reaper), "Give 'em Hell" ("Dej jim peklo" - Witch-fynde) a "Friends of Hell" ("Přátelé pekla" - Witchfinder General).

Tomu odpovídají také názvy písní, jež sahají od "The Antichrist" a "Black Magic" přes "Songs of Satan" (Satanovy zpěvy) až k rouhavému titulu "God Bless The Children of The Beast" ("Bůh žehnej dětem šelmy") od Mötley Crüe.

Žádná ze jmenovaných skupin však nedosahuje úrovně ďábelské skupiny *Venom*. "*Venom*" v překladu znamená "Hadí jed" a tři hudebníci, kteří se jmenují Cronos, Mantas a Abbadon dělají čest tomuto jménu, když s velikou horlivostí masově rozprašují jed ďábla - toho "starého hada" (Zj 20,2).

⁹⁰ T. Kneif: "Rock in den 70ern", o. c., str. 112

⁹¹ tamtéž, str. 113

⁹² "Metal Hammer", 4/1984, str. 7

Jeden heavymetalový časopis píše: "*Venom* se po hudební stránce tělem i duší upsali blackmetal, nejextrémnější a nejtvrďší formě heavymetalu, a lze je už stěží srovnávat se skupinami jako třeba *Accept*, *Judas Priest* nebo *Ozzy Osbourne*. Byli to sice *Black Sabbath*, kteří v roce 1970 začali jako první v některých písních zpracovávat různá okultní, magická a spiritistická témata, nikdo však nedošel v tomto černém okultismu tak daleko jako *Venom*, což se odráží například v jejich textech, které pojednávají téměř výlučně o satanu, peklu, smrti a ďáblu".⁹³

Tento dojem potvrzují jak názvy písní jako "Sons of Satan" ("Synové satana"), "Seven Gates of Hell" ("Sedm pekelných bran"), "Leave Me in Hell" ("Nech mě v pekle") stejně jako tituly tří LP *Venomu*: "Welcome to Hell" ("Bud' vítán v pekle"), "Black Metal" a "At war with Satan" ("Ve válce se satanem").

Na jevišti dovedou *Venom* rozpoutat skutečné "satan-metalové" peklo, které si v ničem nezadá s černou mší a které je provázeno četnými jakoby pumovými výbuchy. V interview se členové skupiny netají tím, že se pokládají za „levou ruku pána satana na zemi“.⁹⁴

"*Venom*, to už není heavymetal, to už je spíš něco jako kult", řekl o skupině jeden přívrženec heavy-metalu. Německý fan-club této skupiny je přímo zaplaven čtenářskou poštou.

Ačkoliv tito tři hráči pekelného rocku mají v okultní a démonické oblasti pozoruhodné znalosti, tvrdí, že oni sami nejsou žádní uctívači ďábla - na rozdíl např. od Kinga Diamonda, šéfa heavymetalové skupiny Mercyful Fate (Milostiplný úděl). Písněmi jako "Black funeral" ("Černý pohřeb") a "Black masses" ("Černé mše") stejně jako kultickými jevištními rituály, jejichž hlavními rekvizitami jsou krev, kosti a oltář, vzývají Mercyful Fate zlo.

Jeden rockový časopis líčí jeden z jejich koncertů takto: "'Rovnou z pekla' (Straight from hell) - King Diamond! Deset tisíc pěstí se pozdvihlo, aby pozdravily satanova syna! Dav se rozbouřil, řval při každém čísle spolu s nimi, tak předvedli Mercyful Fate šílenou show..."⁹⁵

V jednom interview s hlavou skupiny, zpěvákem Kingem Diamondem, žurnalista konstatoval: "Vaše texty a show jsou extrémně satanské, soukromě působí mnohem civilnějším dojmem."

Odpověď: "*V soukromí jsem v podstatě úplněš typem jako na jevišti*, o satanismu se zajímám velice. Ve svém bytě mám sbírku křížů a relikvií, které jsem ukradl z kostelů. Když lidé slyší o černých mších nebo o zařikávání, většinou hned myslí na obětování malých dětí nebo na jiné zabíjení lidí, tak jak o tom informují sdělovací prostředky. To jsou nicméně extrémy, lidé nechtějí pochopit, že nemluvnata jsou obětována, protože jejich krev je to nejčistší a nejnevinnější, co je k dispozici."

Otázka: "Nevzbudil jsi svými hudebními výstřelky někdy nevoli církví?"

Odpověď: "Nedá se říci přímo nevoli. Jednou jsem byl pozván k rozhlasové diskusi s kněžími a jinými přívrženci víry. Chtěli se mi nejprve dostat na kůži, neměli však úspěch, protože mé znalosti, které jsem za léta nashromáždil, jsou prostě příliš dobře fundované."⁹⁶

⁹³ tamtéž, 2/1984, str. 10

⁹⁴ tamtéž, 1/1984, str. 15

⁹⁵ "Desaster" č. 6/7, červenec 1984, str. 16

⁹⁶ tamtéž, č. 1/2, únor 1984, str. 12

Mnohé skupiny jsou zjevně toho názoru, že satanský podtón má u publika značný ohlas a způsobuje, že se jejich desky více prodávají a koncerty jsou hojněji navštěvovány. Některé z těchto skupin to berou víceméně jako vtípky a hrátky s okultními věcmi, jiné skupiny to však myslí smrtelně vážně. Na rockové scéně se tak setkáváme s pestrou směsicí skupin; vedle skupin, které kultu satana a okultismu skutečně propadly, jsou tu jiné, které předstírají tyto věci ze senzacechtivosti, a potom další, u nichž jde částečně o pouhou vnější show a částečně o vážný zájem.

Jak je tomu s AC/DC ...?

V této souvislosti se musíme zmínit také o známé australské formaci AC/DC, skupině, která si v některých svých skladbách pohrává s takovými tématy jako je "peklo" a "satan". Anglická zkratka "AC/DC" znamená "stejnsměrný proud/střídavý proud" a v hovorové australštině se používá jako narážka na bisexualitu. To, že se skupina zabývá temnými tématy, dalo vzniknout ještě jiné domněnce ohledně zkratky AC/DC.

Jeden rockový autor říká: *"Vybral jsem si hardrockovou skupinu AC/DC, protože tahle zkratka znamená: Antichrist, death to Christ (Antikrist, smrt Kristu). A tato skupina opěvuje pekelné zvony: Hell's Bells."*⁹⁷

Velký průlom se podařil skupině AC/DC v roce 1979 LP deskou "Highway to hell" (Dálnice do pekla), v jejíž stejnojmenné titulní skladbě vytvořili "mezinárodní hymnu", která je pro celé zástupy přívrženců hardrocku dodnes něčím jako vyznáním víry:

Livin' easy, lovin' free Season ticket on a one way ride Askin' nothin', leave me be Takin' everything in my stride Don't need reason, don't Need rhyme Ain't nothin' I would rather do Goin' down, party time My friends gonna be there too I'm on a highway to hell On a highway to hell Highway to hell, I'm on a highway To hell

No stop signs, speedlimit Nobody's gonna slow me down Like a wheel, gonna spin it Nobody's gonna mess round Hey Satan, payin' my dues Playin' in a rockin' band Hey mama, look at me I'm on my way to the Promised land, wow Don't stop me, hey, hey, hey ... Yeah, an' I'm goin' down All the way, wow On the highway to hell

Český překlad:

Snadnej život, volná láska Legitka na jízdu bez návratu Žádný otázky, nech mě bejt Na svou cestu si беру všechno. Nepotřebuješ důvod, nepotřebuješ Rým. Nevím o ničem, co bych dělal radši, než jít dolů na mejdan, kde budou taky moji přátelé. Jsem na dálnici do pekla, na dálnici do pekla.

Dálnice do pekla, jsem na dálnici Do pekla. Žádný stopky, žádný omezení rychlosti. Nikdo mě nezpomalí. Budu se točit jako kolo. Nikdo mě nezastaví. Hej satane, platím své dluhy. Hraju v rockový kapele. Hej mámo, podívej se na mě. Jsem na cestě do zaslíbený země, vou... Nezastavujte mě, hej, hej, hej ... Já, du dolu... Celou tu cestu, vou... Po dálnici do pekla.

V této jediné písni je v kostce vše, na čem muzikantům z AC/DC záleží. "Rock n'roll je přímá cesta do pekla", potvrdil také jejich kytarista Angus Young. Kdo by si však byl pomyslel, jaký to s touto písni ještě vezme obrat. "Nezastavujte mě, hej, hej, hej ... Já, du dolu celou tu cestu, vou, po dálnici do pekla" vykřikoval do světa zpěvák AC/DC Bon Scott. Dne 79. února 1980 cesta Bona Scotta skutečně

⁹⁷ "Diagnosen", 10/1983, str. 81. Jiná verze zní: AC/DC = "Antichrist/Devil Cooperation".

skončila, když se po proflámované noci udusil vlastními zvratky. Touto smrtí zůstal věrný svému životnímu postoji. Už v roce 1977 svou písní "Hell aidt a bad place to be" hlásal: "Peklo není špatné místo k bydlení."

AC/DC - "Dálnice do pekla" (1979). Právě touto deskou se skupině podařilo dosáhnout komerčního průlomu.

Jeden časopis pro mládež komentoval smrt Bona Scotta těmito slovy:

"'I'm on the highway to hell, I'm on the highway to hell' - kolikrát to Bon Scott v posledních měsících zpíval či křičel. Na obalu stejnojmenného LP se naparuje s rohy, které známe z vyobrazení satana. Vždycky, když už o tom nechceme dále přemýšlet, řekneme: náhoda. Podle mého mínění Scottova smrt znovu ukazuje, že ďábel a peklo nejsou žádná hračka. Čím lehkomyslněji se tím lidé zabývají, tím rychleji se stávají hříčkou těchto skutečností...."⁹⁸

Mýlil by se ten, kdo by se domníval, že pod dojmem nepěkné smrti Bona Scotta zařadí AC/DC ohledně tématu "peklo" zpátečku. Místo toho svou novou písní "Hell's Bells" ("Pekelné zvony") ještě přidali. Jejich nový zpěvák Brian Johnson v ní dokonce jménem satana vyhlašuje:

"Jsem burácející hrom, valící se přívalem, přicházím jako vichřice. Můj blesk se klikatí nebem, ty jsi sice ještě mladý, ale musíš zemřít.

Příšerná narážka na Scottovu smrt? To, jak skladba pokračuje, lze už stěží označit jako černý humor: *"Neberu žádné zajatce, nešetřím životy, nikdo neujde boji. Mám své zvony, dostanu tě do pekla, však já tě dostanu, satan tě dostane."*

Brzy se ozval hlasitý protest vyznávajících křesťanů, kteří poukazovali na příšernou hru, kterou skupina sama se sebou a se svými fanoušky hraje. To zpěváka AC/DC Briana Johnsona rozhořčilo:

"Tyhle přihlouplé typy, které pořád bazírují na Bohu, mluví o ďáblu častěji než my... To, co děláme, je jen legrace. Nežene nás žádné satanské poselství, musíme jen hledat řádky, které by se rýmovaly na tyto zas bližní."⁹⁹

Na koncertech zpívaly "Highway to hell" spolu se skupinou tisíce fandů. Co se v těch mladých děje, když se spolu se skupinou naparují a křičí: *"Jsem na dálnici do pekla... nezastavujte mě, hej, hej, hej... já, du dolu celou tu cestu, vou, po dálnici do pekla"?*

Mnozí se připojují ke zpěvu docela bezmyšlenkovitě, obsah textu jim vůbec nepřijde na mysl; pro jiné však je tato píseň hymnou a výrazem jejich životního postoje. Mýlí se Bible, když říká: *"Není bázně Boží před očima jejich"* (Ř 3,18 K)?

Peklo není žádným příjemným místem, jak se to snaží hlásat mnohé rockové skupiny. Peklo je místem trestu zatracených. Je to ohnivá pec, kde bude pláč a skřípění zubů (Mt 13,42.50), věčný oheň

⁹⁸ Hans-Jiirgen Trabert v: COGO, č. 27, červenec/srpen 1980, str. 11

⁹⁹ "Metal Hammer", 4/1984, str. 62

(neuhasitelný - Mt 3,12), kde jejich červ neumírá a oheň nehasne (Mk 9,48), kde je věčná bolest (Mt 25,46).

Všechny výroky Bible o pekle jsou hrozivě vážné. Je proto velice pošetilé lehkovážně si s peklem zahrávat a tropit si z něj žerty.

"A jako každý člověk jen jednou umírá, a potom bude soud... „(Žd 9,27) - nejpозději tehdy zmlknou každá ústa, která se rouhají. "Kdo odolá jeho hroznému hněvu? Kdo obstojí před jeho planoucím hněvem? Jeho rozhořčení sálá jako oheň, skály se před ním drolí. "(Na 1,6)

Bůh však nechce, aby člověk zahynul, ale aby byl zachráněn: *"Jako že jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ... Proč byste měli zemřít?" (Ez 33,11)*

Jednou bude Bůh všechny bezbožné volat k zodpovědnosti a bude je soudit. Dnes však stále ještě všechny lidi vyzývá, aby přijali Jeho Syna Ježíše Krista jako zachránce a Pána svých životů. Pro všechny, kteří se ještě nacházejí na "dálnici do pekla", je to jediný výjezd, který vede k záchraně.

7. Podceňování nebo přehánění

Při zkoumání, které se týká temné oblasti okultismu na rockové scéně, se pravidelně naráží na následující tři problémy:

1. Mlčenlivost a utajování

Je v povaze esoterické a okultní činnosti, že ti, kteří jsou do ní zapleteni, se velice snaží o utajení před veřejností. Tajné okultní spolky (lóže) se obklopují stěnou mlčení. Jestliže se někdo neoprávněný odváží proniknout do jejich tajemství, nebo když někdo z okultních kruhů odpadne, nemůže si být jist životem. V důsledku toho je možné, že existuje velký počet okultně aktivních hudebníků a skupin, o nichž se to neví.

2. Rýžování bez rozpaků

Na druhé straně lze dnes víc než kdy dříve na magii a okultismu vydělávat. Různí kšeftsmani z rapidně narůstajícího zájmu o okultismus, z této "okultní exploze", bez okolků finančně těží. Je třeba uvědomit si, že za rockovými skupinami, které mají smlouvy s vydavateli gramofonových desek, stojí firmy neváhající využít všech dostupných prostředků reklamy (tedy i okultních!), které by se jim postaraly o "zvonivé penízky" ve formě prodaných desek, koncertů a podobně. Tomu dále napomáhá senzacechtivý rockový tisk.

3. Zvědavost nebo naděje na úspěch

V neposlední řadě mohou hudebníci či skupiny laškovat s okultními věcmi vyloženě "z legrace", přičemž motivem mohou být např. zvědavost nebo naděje, že tímto způsobem dosáhnou výraznějšího úspěchu.

Vzhledem k tomu, o čem se hovoří v bodech 2. a 3., se někdy setkáváme s prudkým odporem. Kritici namítají, že odsuzování okultních aktivit v oblasti rocku mnou a mými kolegy je přehnané nebo dokonce prostě bezpředmětné, neboť tyto "okultní" skupiny to, co hrají a předkládají publiku, přece samy neberou vážně, jsou prý to všechno reklamní gagy atd. Přicházejí dokonce takovéto ohlasy – uvádím tu reakci na jeden letáček o skupině AC/DC (anonymní dopis):

„... že existují lidé, kteří mohou psát takový hnůj, jen aby získali nové členy pro svou sektu, neboť to, co píšou, je úplně vymyšlené, protože každé dítě přece ví, že AC/DC jenom zpívají a nemyslí to tak a za smrt Bona Scotta přece nemohou. My také věříme v Boha a Bůh ví, že je to jejich styl, a že oni to tak nemyslí. Lidé, kteří říkají takový hnůj, jsou možná v pekle spíše nežli my.“

Na základě těchto kritických připomínek, které je třeba vzít vážně, se ukázalo nezbytné diferencovaně posoudit ty rockové skupiny, u nichž lze rozpoznat zřetelné spojení s okultismem. Z důkladné analýzy této problematiky pak vyplynul tento vážný závěr:

Námítky, že a) nějaká rocková skupina je neškodná, protože např. flirtuje s okultismem jenom jako s působivým reklamním prostředkem (a vůbec to tak nemyslí), nebo b) Že lze "okultní rock" poslouchat s dobrým svědomím, "samozřejmě ne s úmyslem uctívat satana", ale kvůli "supersoundu" skupiny – tyto námítky nebo omluvy považuji za evidentní úhybný manévr, a to z následujících důvodů:

1. Je známo, že některé skupiny se okultně profilovaly skutečně jen proto, aby tak vydělaly peníze. Ať už však toto koketování s okultními věcmi úspěch skupiny skutečně zvětší nebo ne, otevírají tím každopádně satanu dveře, které ten pak může podle libosti používat. Jinými slovy: satanu je jedno, kdo mu dělá reklamu. Nezáleží na tom, zda taková skupina propaguje okultní věci z přesvědčení, nebo jen "z legrace" – v obou případech jsou lidé sváděni. O následcích píše Rockwell toto: "Děti a dospívající stále častěji akceptují a praktikují uctívání satana, čarodějnictví, kouzelnické kultury a formule, fantastické kultické obřady, astrologii a podřizují se satanovému kněžství, čarodějnicím a věštcům."¹⁰⁰
2. 2. Rockové skupiny, které si zahrávají s okultismem, se tím automaticky otevírají satanským mocnostem a vystavují se nebezpečí, že to, co byla původně "legrace", začne být ďábelsky vážné dříve, než jim to bude milé. Satan bere okultní "hrátky" vážně. Stále znovu se s hrůzou přesvědčujeme o tom, že každou ruku, která se k němu vztáhne, dříve či později uchopí železným sevřením a už ji nepustí. Kdo sahá do ohně, ten se spálí – na tom, zda věří ve stravující sílu ohně, nezáleží. Nesčetné příklady dokládají, že aktivní účast v okultním světě nikdy nebývá bez následků. Mnozí řeknou: "Ale já jsem to dělal jen pro legraci, ze zvědavosti." Zkušenosti duchovní pastýři při takových výmluvách pouze kroutí hlavou. Jeden z nich to vyjádřil takto: "Budeš mít lepší vyhlídky, když budeš chovat jako domácí zvíře chřestýše, než když se budeš zabývat okultními praktikami."

Své osobní zkušenosti předám slovy Dennise Wheatleye: Má vlastní pozorování mne dovedla k absolutnímu přesvědčení, že aktivní účast ve světě okultismu s sebou přináší velice reálná nebezpečí. "

3. Jestliže se nějaký rockový hudebník skutečně otevřel démonickým duchům a obdržel jednoho nebo více doprovodných démonů, zůstávají tito démoni stále v jeho blízkosti a dělají z něj nosiče tajemné síly, okultní "energie". Díky těmto démonickým energiím je hudebník schopen na mediální rovině ovlivňovat podvědomí své "oběti", takže tyto síly mohou proudit také do jejího podvědomí.

Předpokladem toho je odstranění aktivní vrstvy vědomí, čímž se duch dotýčeného otevře tomu, co do něj chce a může vstoupit. Úplným vyrazením vůle a vědomé smyslové činnosti ("pasivitou") se všem cizím duchům otevírá přístup k podvědomí. Aktivní rozum je překážkou působení démonů. Z tohoto důvodu je jedním z jejich hlavních cílů dostat člověka do stavu prázdnoty, tzn. vytvořit vakuum, do něhož pak mohou proniknout. Je nebezpečné podceňovat možnost ovlivnění lidského ducha okultními silami. Písmo ví, proč křesťany vyzývá: "Střízliví buďte, bděte, nebo protivník váš ďábel, jako lev řvoucí, obchází, hledaje, koho by sežral. "(1 Pt 5,8 K)

Jeden bývalý satanista dosvědčil, že skupina Pink Floyd během jednoho svého koncertu přítomným satanistům na mediální rovině sdělila, že hudebníci skupiny jsou "od toho jejich".

Slavný kytarista Jimi Hendrix byl před svou smrtí hluboko zapleten ve spiritismu. Přiznával, že mívá vidění a udržuje kontakty s duchy a že během festivalu ve Woodstocku v srpnu 1969 viděl nebe plné UFO?¹⁰¹ Jednou řekl: "Hudbou je možno lidi hypnotizovat, a když jsou takto zasaženi na nejslabším místě, můžeme jim do jejich podvědomí nadiktovat všechno, co jim chceme říci... Hudba plyne z povětří, proto mohou navázat spojení s duchy. "¹⁰²

¹⁰⁰ „John Rockwell, o.c., str.40

¹⁰¹ „Rolling Stone“, 26.10.1972, str.12

¹⁰² „Life“, 3.10.1969, str.74

8. Jakou roli hraje hudba

Věnujme teď pozornost dalšímu důležitému bodu: Hudba může mít schopnost vyvolávat mimosmyslové zkušenosti. Okultní a černá umění stejně jako různá náboženství o tomto jejím rozměru vědí. Vědomě proto používají určitých forem hudby k tomu, aby přivedly posluchače do stavu jakéhosi vytržení, tranzu, nebo aby navodily atmosféru, která by usnadnila působení démonických duchů. Osobně jsem došel k názoru, že se tato problematika bere příliš na lehkou váhu a že s tím spojená nebezpečí se silně podceňují.

Parapsycholog W. F. Bonin, který věděl o existenci souvislostí mezi okultními jevy a hudbou, si všiml:

*"Hudba má zjevně stimulující účinek, který by mohl být příznivý parapsychickým jevům. Hudba může změnit stav vědomí, např. uvést do vytržení, může však také jednoduše usnadnit vytanutí mimosmyslových vjemů."*¹⁰³

Hřebíček přímo na hlavičku však uhodil článek "Rock a černá magie" v hudebním časopise Spotlight (11/1978):

"Abychom porozuměli vztahu mezi hudbou a okultismem, je nejprve třeba pohlédnout do minulosti. Na doby, kdy kouzelníci (šamani) zjistili, že v hudbě je skryta moc, která může vyvolat způsoby chování, které nelze vysvětlit přirozeným způsobem přístupným lidskému chápání. Tyto věci jsou zřejmě známé - i když nevysvětlené - již dlouho, a Shakespeare nebyl první, kdo musel prohlásit: "Hudba může umírnit i bestie." Že přemýšliví lidé hledající poznání přišli na to, že hudbou je možno vyvolat také opak, tedy měnit nálady v člověku – *to je přesně to, čeho chce těmito prostředky docílit magie a okultismus.*"

Útok na mozek

Záměrem šamanů a mnoha jiných okultistů je uvést lidi do tranzu (vytržení). Jde o pozměněný stav vědomí, ve kterém už člověk nemá nad sebou plnou kontrolu a částečnou nebo plnou vládu nad jeho mozkem i tělem může převzít cizí duch. Jak si tento proces představit? Slavný badatel v oblasti mozku a nositel Nobelovy ceny sir John Eccles označil lidský mozek jako "stroj", který obecně může být uveden v činnost duchem - a to lhostejno jaké povahy.

Eccles není sám, kdo má tento názor. Stejným směrem ukazují také novější práce jeho kolegů z oboru Wildera Penfielda a Roggera Sperryho. Jejich výsledky odporují materialistickému pojetí, podle něhož jsou veškeré duševně-duchovní jevy pouhými funkcemi mozku, jež spolu s ním vznikají a zanikají.

Mozek se má k duchu jako nástroj k tomu, kdo na něj hraje. Hráč pochopitelně nemůže hrát, když je hudební nástroj rozbitý. Sám však není tímto nástrojem, ani jeho funkcí, je tím, kdo jej ovládá, kdo na něj hraje.

V zásadě může být tento nástroj ovládán také jiným hráčem, pokud se mu podaří právoplatného hráče "odstavit". „*Mou osobností je za normálních okolností ten duch, který ovládá můj mozek*“, píše známý spisovatel Dave Hunt, „*když se však dostanu do pozměněného stavu vědomí, který spiritista nebo učitel meditace nazývá kosmická síla a medium jej označuje jako ducha, pak nic nebrání tomuto*

¹⁰³ Werner F. Bonin: "Lexikon der Parapsychologie und ihrer Grenzgebiete", scherz-Verlag, Bern a München 1976, str. 351

*novému "duchu" ovládat můj mozek a vyvolat v něm takové zážitky, které mi sice připadají velice skutečné, které se však neodehrávají ve skutečnosti."*¹⁰⁴

Ve stavu tranzu je lidský duch ochromen. Tranz je proto základním předpokladem fenoménu "posedlosti" cizím duchem. Proto je taková osoba schopna chovat se tak, jak by to v normálním stavu vůbec nedokázala.

Osoby přivedené do tranzu vykonávají často také agresivní nebo sexuální činnosti, jichž by se v normálním stavu nikdy nedopustily a které jsou nepochopitelné i jim samotným. Okultisté tranz na jedné straně sami vyhledávají, aby tak získali podíl na nadpřirozených schopnostech, "energiích", na druhé straně je tranz stavem, do kterého se okultista snaží přivést svou "oběť", aby jí mohl vnutit svou vlastní vůli - v tranzu je každý člověk psychicky bezbranný, a proto vysoce ovlivnitelný.

Schopnost umět se často a bez větších potíží přivést do tranzu a stát se posedlým je pro šamany a spiritistická média jedním z nejdůležitějších základních předpokladů. Často k tomu ještě přistupuje předem existující "mediální nadání" šamana nebo média. Pro dotyčnou osobu je potom lehké dostat se do tranzu a přivodit změnu stavu svého vědomí tak, jak je na to zvyklá.

Rozdíly mezi tranzy jsou odstupňované a sahají od lehkého vytržení (při kterém si dotyčný na vše vzpomíná) až do úplného tranzu, který je provázen amnézií (výpadkem paměti). W. F. Bonin, který definoval tranz jako "psycho-fyziologický stav, který je předpokladem paranormálních projevů", uvádí následující příčiny: hypnóza, mediální schopnosti, drogy, hudba, tanec, psychická traumata, dechové techniky, autosugesce.¹⁰⁵

Satanista A. Crowley navrhl následující účinné metody, jak přivést lidi do extatických stavů a do tranzu:

1. Hudba, která je založena na opakování a rytmu.

2. Drogy.

3. Zvláštní forma sexuální magie.

Crowley má dnes více učedníků, než za svého života. Tak například rockový hudebník Ian Dury propaguje crowleyovský recept v jedné své písni: "Sex, drogy a rock'n'roll je všechno, co tvé tělo potřebuje" – to je také životním motem mnoha jeho kolegů z oboru.

Tranz, extáze a posedlost

Čím dál tím víc vystupuje do popředí důležitá úloha monotónní hudby založené na opakování a rytmu při rituálním vyvolávání démonů, kultech posedlosti a jiných rozličných pohanských kultech, úloha vytvořit prostředí usnadňující démonickou kontrolu a vyvolat vytržení, tranz a extázi. Také moderní čarodějnické kroužky používají určité melodie a rytmy, aby u zúčastněných přivodili změnu stavu vědomí.

¹⁰⁴ Dave Hunt: "The Psychic War", neuveřejněný rukopis, str. 190, citován u: Samuel Pfeifer: "Gesundheit um jeden Preis?", Brunnen-Verlag, Basel 1980, str. 105-118

¹⁰⁵ Werner F. Bonin, o. c., str. 498

V brazilském spiritismu jsou seance většinou doprovázeny tancí, divokým vířením bubnů a zpěvem. To vše se stupňuje až k extázi. Zúčastnění se stávají posedlými, padají přitom a křečovitě sebou cukají a kroutí se. Duchům jsou dávány otázky a prostřednictvím médií se přijímají odpovědi.

Gerhard Bergmann popsal bohoslužebné praktiky brazilského kultu "Unbanda", s nímž se setkal na svých přednáškových cestách: „S touto bohoslužbou jsou spojeny kultické tance. Bubny bijí do taktu, pohyby tanečníků jsou stále prudší. Na začátku jsou to jen taneční kroky, pak se však tanec stupňuje až k divokému křepčení. Jsou při tom úžasně vytrvalí. Trvá to zpravidla až tři hodiny – a to bez přestávky. Důsledek: zúčastnění stále více upadají do taneční extáze a do částečného, až úplného tranzu. Cílem provozování tohoto kultu je přijmout resp. rozvinout mediální schopnosti. Tyto bohoslužby jsou prakticky spiritistickými seancemi.“¹⁰⁶

Při tanci Ketjak na ostrově Bali, který líčí jednu epizodu ze života hinduistického boha Rámy, se domorodci dostávají – hypnotizováni vlastními pohyby a zpěvem – do náboženského vytržení, které se vyznačuje stavy podobnými tranzu a nesmírnou hbitostí. Stav vytržení umožňuje tanečníkům provádět rychlé a složité pohyby, aniž by se zmýlili nebo vyčerpali. Při rockových koncertech lze pozorovat něco podobného, když mladí při extatických tancích neúnavně vykonávají pohyby, které by je za normálních okolností rychle vyčerpaly.

Zaklínači mrtvých v některých asijských národech vzývají své "bohy" (ve skutečnosti démony) tím způsobem, že si rozpustí vlasy a za monotónního bubnování tak dlouho potřásají hlavou, až z toho dostávají závratě a rozum přestane fungovat. V takovém stavu se začnou jejich rty bezděčně pohybovat, tělo se začne postupně třást a sestoupí na ně jejich "bůh". Konečným výsledkem je stav démonické posedlosti.

V podstatě se stejnou technikou se setkáváme ve formě tzv. "head-bangings" u mnoha rockových fandů. Že to ani z lékařského hlediska není bez nebezpečí, dokládají novinové zprávy, jako např. tato:

"Jeden anglický příznivec rocku zemřel po přílišném třesení hlavou: (dpa London) Jeden anglický teenager zemřel údajně z toho důvodu, že při jednom koncertu heavymetalové hudby příliš silně třásl hlavou do rytmu. Příčina smrti byla teď jedním patologem úředně potvrzena, jak oznamují britské víkendové noviny. "Head-banging" je u mnoha mladých hardrockových fanoušků obvyklým jevem a je pokládáno za tanec.

Podle výpovědí svědků pohyboval tento patnáctiletý chlapec asi tři hodiny hlavou šubavě sem a tam v taktu hlasité zvukové kulisy. Příští den náhle ochrnl na jednu stranu těla a nemohl mluvit. Lékaři zjistili výron krve do mozku. O osm dní později mladík zemřel."¹⁰⁷

Netvrdím, že "head-banger" (člověk, který provádí head banging) vědomě přivolává zlé duchy, rád bych však poukázal na to, že svým počínáním navozuje podmínky příznivé pro démonickou posedlost.

¹⁰⁶ Gerhard Bergmann: "und es gibt doch ein Jenseits", Schriftenmissionsverlag Gladbeck, 3.vyd. 1976, str. 199

¹⁰⁷ Siegener Zeitung z 29. 3. 1982

Extatický tanec na ostrově Bali

V průběhu tohoto vzrušujícího tanečního dramatu, který je možno často vidět na ostrově Bali, upadají mnozí tanečníci do extatické zuřivosti a obrací své zbraně proti sobě samým. Tanečnický jako by zachvátila náhlá touha po sebezničení a sebeobětování. Začíná panovat šílenství a démonické vytržení přivádí tanečnický do stavu tranzu. Objevují se záchvaty bezvědomí a v hektické taneční orgii plné zoufalství a sebevydání jeden za druhým padá k zemi úplně vyčerpaný a bez sebe.¹⁰⁸

V hinduismu existuje jeden sebezohavující rituál ("Thaipusam"), ve kterém za pulsujícího, hodiny trávajícího rytmu bubnů probodávají hinduisté svá těla noži, jehlami, háky a kopími. Bob Larson o tom, co pozoroval v Singapuru, vypráví: "Ti, kteří se nemučili, přihlíželi nebo tančili. Tucty mladých divoce tloukly kolem sebe a prováděly stejná gesta, jaká jsem již dříve pozoroval při tancích americké mládeže. Rytmus hudby byl stejně pulsující a synkopovaný, jako tomu bývá v hardrocku. Co jsem viděl v Singapuru, lze pozorovat i při většině tanců teenagerů v Americe. Náhle jeden z těch mladých zakřičel, jeho tělo ztuhlo, padl k zemi, kroutil se a začal se ohánět kolem sebe. Bylo zapotřebí čtyř mužů, aby ho udrželi. U dalších mladých tanečnicků se začaly projevovat stejné symptomy. "Co se to tu děje?" zavolal jsem na jednoho muže, který stál vedle mne. "Tančíme na tuto hudbu, dokud do nás nevstoupí duch našeho boha", zněla odpověď. S pocitem úzkosti jsem pak pozoroval, jak jeden po druhém vykřikuje a s křečovitým škubáním a kroucením sebou pod vlivem démonických mocností zmítá sem a tam".¹⁰⁹

V souvislosti s rock'n'rollem hrají velmi důležitou roli africké kultury. "Encyklopedie Britannica" uvádí jedno v tomto ohledu velmi významné tvrzení: "Posedlostní tance Afriky se dostaly až do nového světa... V průběhu těchto tanců se africké božstvo zmocňuje tančících a vytváří šílený tanec, odpovídající charakteru dotyčného božstva."¹¹⁰

V odborném časopise "Medizin heute" (Medicina dnes, 8/1982) se pod titulem "Hudba jako droga a znečištění prostředí" objevil velice zajímavý článek, v němž bylo na základě výzkumů konstatováno:

"Ječivé tóny elektronicky zesílených kytar a hektické staccato bicích rozechvívají nervy a vyřazují myšlení. Beatová a rocková hudebníci přivádějí své převážně mladé posluchačstvo do vypjaté monstrosity, záchvaty bezvědomí jsou hodnoceny jako úspěch. "

Lékař dr. E. Knaul doplňuje: "Kontrola nad tělesnými funkcemi se ztrácí. Stav vytržení, při němž dochází k epilepsii připomínajícímu škubání končetin, vriskání, kousání, smích, slintání a trhání šatů, je pocíťován jako prožitek štěstí a rozkoše. "

"A byla to možná právě zkušenost s tím, jak je tato energie mocná, co přimělo tvůrce této energie – nebo, jak rády psaly veřejné sdělovací prostředky, masové hysterie – aby se více zajímali o kořeny této energie. Snad proto se rocková hudebníci jako první poddali přání a touze užívat drogy, aby získali víc zkušeností, snad proto se upsali magii a astrologii, aby našli základnu pro své myšlení a svou činnost.

¹⁰⁸ Joost A. M. Meerloo: "Rhythmus und Ekstase", Forum-Verlag, Wien 1959, str. 124

¹⁰⁹ Larson: "The Day Music Died", o. c., str. 183

¹¹⁰ Encyclopaedia Britannica, svazek 7, 1965, str. 39

Vždyť už dávno se jim nedařilo porozumět tomu, co rozpoutali. Ten, kdo si ještě vzpomíná na první rozhovory s Elvisem, Beatles nebo Stones, kdo si vybavuje, jak bezmocně se pokoušeli vyhnout otázkám, proč a jak je možné, že vznikla taková hysterie, ten také ví, že to tehdy sami nevěděli."¹¹¹

Bob Larson, který byl před svým obrácením k Ježíši Kristu sám aktivním rockovým hudebníkem, je na základě svých pozorování a rešerší, které vynesly na světlo otřesné věci, hluboce znepokojen: **"Satan ví, že chce-li v těchto posledních dnech před druhým příchodem Pána Ježíše Krista účinně působit, musí ovládnout mládež.** Satan používá hardrocku, aby ji opanoval ve velkém. Na vlastní oči jsem viděl mladé lidi, kteří se při tanci na rockovou hudbu dostali pod moc démonů. Patrné to bylo zvláště u dívek. Od mladé dámy by se dalo očekávat, že bude při tanci zachovávat určitou slušnost – přesto jsem viděl dívky téměř školního věku, jak upadly do křečovitého cukání, které bylo vysvětlitelné jen jako projev démonické aktivity. Do srdce mi padla bázeň, když jsem viděl, jak se jim takovéto věci stávaly, když tančily na mou hudbu.

Démon není nucen zůstat v určité osobě trvale... Démon může vstoupit, když se dotyčná osoba nechá strhnout rytmem rockové hudby, způsobit morální a duchovní spoušť, a pak ji opustit. O pátečních a sobotních večerech získává ďábel démonickou kontrolu nad tisíci mladými lidmi."¹¹²

Na závěr zbývá doplnit: Nadměrně hlučná hudba s neustále pulsujícím ohlušujícím rytmem, vonné látky, přití, barevná hudba, světelné záblesky, dostatečný počet diváků, kteří se navzájem sugestivně ovlivňují – to jsou charakteristické znaky rockových koncertů a diskoték. Je pozoruhodné, že těchto faktorů se hojně využívá při magických praktikách k tomu, aby se přítomní dostali do stavu podobného stavu tranzu, v němž by byli přístupnější sugesci a hypnóze a v němž by byli otevřenější pro vstup démonických duchů. Zamlžení myšlení a stavy omámení patří k nástrojům satanovým. V Bibli jde o střízlivost a bdělost.

¹¹¹ "Rock & Schwarze Magie", str. 13

¹¹² Larson: "The Day Music Died", o. c., str. 184

9.Okultní exploze

"Jiní pak lidé, kteří nejsou zbiti těmi ranami, nečinili pokání ze skutků rukou svých, aby se neklaněli d'áblům, a modlám zlatým, a stříbrným, a měděným, i kamenným, i dřevěným, kteréž ani hleděti nemohou, ani slyšeti, ani choditi. Aniž činili pokání z vražd svých, ani z čarování svého, ani ze smilstva svého, ani z krádeží svých."

(Zj 9,20-21 K, jiné překlady uvádějí místo "zbiti" - "zmordováni" a místo "d'áblům" - "démonům").

Ve svém apokalyptickém vidění tu apoštol Jan ukazuje temnou povahu od Boha odpadlého a satanem svedeného lidstva, které postihly Boží soudy. Pyšný a vzpurný lidský duch už se nechce obrátit a činit pokání, nechce před Bohem kapitulovat. K takovým koncům vede vytrvalé pohrdání Bohem a vzpoura proti Němu.

Pro dobu bezprostředně předcházející druhému příchodu Pána Ježíše je toto odpadnutí jasně a zřetelně předpovězeno (2 Te 2,3; Mt 24,37-39). Bude spojeno se *vzmáhající se nezákonností, tj. s opuštěním Božích řádů* (Mt 24,12). Při pohledu na dnešní svět shledáváme, že tento vývoj už je v plném proudu i u mnoha z těch, kdo se nazývají křesťany. Svědectví věřících křesťanů a dílo Ducha svatého konečnou katastrofu zatím ještě oddalují. Znamení vyličená ve Zj 9,20-21 se však již projevují ve formě prvních stále silících varovných otřesů.

Lze pozorovat, že lidé jsou čím dál tím zatvrzelejší vůči Bohu a jeho Slovu. Pýcha lidstva na jeho "osvícenost" a na to, čeho dosáhlo na poli vědy a filozofie, brání lidem obrátit se k Bohu.

Lidé se místo toho klaní modlám, které si zamilovali: *Zlatým modlám*: hospodářské moci; *železným modlám*: technice a zbrojnímu potenciálu; *kamenným modlám*: svým impozantním stavbám. Na to spoléhají, tomu důvěřují.

Smilstva, krádeže a vraždy jsou všeobecně rozšířené a obvyklé. Je to důsledkem té *vzmáhající se nezákonnosti*. Smilstvo (tj. předmanželský a mimomanželský pohlavní styk) není dnes na mnoha místech pokládáno za vážný přestupek. Veřejné sdělovací prostředky nás zaplavily vlnou porno. Je-li možno věřit americkému tisku, pak se v USA každých 23 minut odehraje jedna vražda, každých 75 vteřin jedno loupežné přepadení a každých 10 vteřin jedno vloupání.

Uctívání démonů a čarování. Pojem "uctívání démonů" je třeba chápat mnohem šířeji než jako uctívání ducha doby, různých ideologií a jejich idolů. "Uctívání démonů a čarování" je spíš označením pro okultní katastrofu, která mezitím už lidstvo postihla a nabyla apokalyptických rozměrů. Popsané okultní vlivy zasahující rockovou scénu jsou pouze špičkou ledovce.

Zájem o tajné vědy neustále roste a parapsychologie se již po léta těší stále rostoucímu zájmu. Ve Spojených státech dnes nabízí kurzy parapsychologie více než 100 vysokých škol (colleges). Knihy o médiích s nadpřirozenými schopnostmi, o astrologii, magii a čarodějnictví nacházejí stále více čtenářů. Tváří v tvář těmto faktům Friedrich W. Doucet ve své knize "Dějiny tajných věd" uvádí:

Mezitím se obracejí "miliony lidí, hlavně příslušníků mladší generace, k nejrůznějším sektám, jejichž vyznání je magického charakteru a které slibují získání magických sil... Všechno neprobádané,

nevysvětlitelné a tajemné dnes lidi neobyčejně fascinuje. Krátce řečeno: v poslední době lze hovořit o nové vlně okultismu."¹¹³

Dr. H. Stadelmannová píše: "Okultismus dnes kvete. To je překvapující, protože naše "osvícená" doba se cítí být povznesena nade vše nadpřirozené. Dábel, démoni, pověra a magie jsou pojmy, které moderní člověk zdánlivě překonal. Také teologie, která věří pouhému rozumu, přispěla k tomu, že se tyto věci dnes zdají být zastaralé a neskutečné."¹¹⁴

Moderní, materialistická teologie orientovaná na tento svět paradoxně není na rozkvětu okultismu zcela bez viny, a Os Guinness dokonce došel k tomuto konstatování:

„Křesťanství, které již nepohlíží na okultní věci jako na skutečně existující, tím ztratilo své postavení uprostřed mezi těmi, kteří jejich existenci popírají, a mezi těmi, kteří je plně a se vším všudy akceptují. V této situaci je každý, kdo hledá duchovní skutečnosti a nenachází je v církvi, nucen obrátit se k okultismu. Ironií této situace je, že teologové, kteří si lhostejně spí v racionalismu své teologie, jsou těmi posledními, kteří by takovým věcem věřili.“¹¹⁵

Avšak okultní hrozba je strašlivou realitou!

Lékař dr. Ulrich Senn dochází k tomuto závěru: "V tomto našem století 'okultní exploze' a 'démonické invaze' je satanovým plánem démonicky poskvřnit a ovládnout každého člověka, ať už věřícího či nevěřícího, vzdělaného či nevzdělaného..."

Tato "okultní exploze", říká jeden známý evangelista, "je démonickým dělostřeleckým útokem, který má rozstřílet polorozpadlé křesťanské pevnosti a usnadnit tak jejich dobytí. Ateisticky zabarvená teologie se mezitím stará o to, aby vznikla duchovně vyklizená oblast, kterou by mohl okultismus krok za krokem bez námahy opanovat. Taková je naše dnešní situace."¹¹⁶

Tváří v tvář pokračující démonické invazi významný teolog Peter Beyerhaus formuluje tyto důrazné požadavky.¹¹⁷

1. Nesmíme okultní vlnu - její nejrůznější formy a její satanské pozadí – podceňovat.
2. Je třeba s co největší bdělostí čelit této okultní vlně i ve svém vlastním životě.
3. Tváří v tvář této okultní vlně si budou živí křesťané ještě výrazněji uvědomovat svůj úkol zařadit se v tomto boji do tábora světla.

Pozor! Náboženské svody ...

Uděláme dobře, když vezmeme vážně a budeme se řídit podle důrazných Ježíšových varování: "Mějte se na pozoru, aby vás nikdo nesvedl!" (Mt 24,4) "Co vám říkám, říkám všem: Bděte!" (Mk 13,37) Pán Ježíš to svým učedníkům neříká bezdůvodně, předpovídá, že před jeho druhým příchodem nastane období, kdy okultně-démonická záplava bude spojena s rafinovaným náboženským sváděním.

¹¹³ Friedrich W. Doucet: "Geschichte der Geheimwissenschaften", Wilhelm Heyne Verlag, München 1982, str. 42

¹¹⁴ Helge Stadelmann, o. c., str. 3

¹¹⁵ Os Guinness, o. c., str. 264

¹¹⁶ Richard Kriese, o. c., str. 24

¹¹⁷ Peter Beyerhaus: "Die okkulte Welle", Missionsverlag der Ev.-Luth. Gebetsgemeinschaften e.V. Blefeld 1979

Matouš 24,24 a Marek 13,22 mluví o falešném Kristu a falešných prorocích, kteří působením okultních sil budou činit velká, klamná znamení a divy a kteří mnohé svedou. Mnozí budou poslouchat klamné duchy a učení démonů (1 Tm 4,1). Nakonec bude tato démonická nákaza tak silná, že veřejně vystoupí velký svůdce, Antikrist, jehož příchod 'jest podle mocného díla satanova, se vši mocí a divy i zázraky lživými' (2 Te 2,9 K). Rovněž Zjevení 16,13-14 (K) zřetelně ukazuje, že tyto nadpřirozené jevy jsou výrazem působení nečistých duchů, "duchů ďábelských, jež činí znamení".

Podle Božího řádu žijeme nyní v době, ve které nám Bůh zjevil svou vůli a cestu spásy skrze své Slovo (Bibli), v době, kdy "nevidíme, a přece věříme" (J 20,29; 1 Pt 1,8). Ti, kteří uvěřili Pánu Ježíši, "chodí skrze víru, ne skrze vidění" (2 K 5,7 K).

Člověk odpadlý od Boha chce však nejprve vidět, chce vidět divy a zázraky. Satan dovede na toto přání odpovídat, využívá potřeb svých obětí. Člověk chce vidět – ten svůdce mu tedy umožní vidět a slaví přitom velkolepé úspěchy.

Na cestě k vítězství

Často lze nabýt dojmu, že si Ježíšovy sbory mezitím na okultní vlnu těchto posledních dnů tak zvykli, že jsou již vůči ní otupělé a upadly do takové ospalosti, že se nad těmito skutečnostmi téměř nikdo nevzrušuje, natož pak aby někdo – což by bylo nesmírně žádoucí – začal zvonit na poplach, aby tak sbory z jejich spánku vyburcoval.

Věřící křesťané by však neměli tvář v tvář strašlivé realitě okultna a démonična nečinně a lhostejně složit ruce do klína. Tam, kde okultní síly skutečně působí, jsou výzvou pro všechny, kteří se vědomě postavili na Boží stranu. Nejedná se tu totiž o nic menšího než o působení Bohu nepřátelských mocností, za nimiž jako organizátor a "popotahovač drátků" stojí sám satan! Jeho cílem je vzít všechny lidi do zajetí, do oblasti jeho vlády – temnosti – tedy do oblasti hříchu a vzdálení od Boha, aby je nakonec strhl do věčného zatracení. Proti těm, kteří byli Ježíšem Kristem zachráněni ze satanových nemilosrdných pazourů, bojuje ďábel s nesmírnou zuřivostí a lstivě zkouší klást křesťanům nástrahy, aby klopýtli a padli.

Proto napomínal apoštol Pavel sbor v Efezu (Efez ostatně tehdy platil za centrum okultismu), aby oblékli "Boží zbroj" (Ef 6,10-17, v jiných překladech "Boží oděni"), aby tak věřící obstáli proti satanovým úskokům:

"Nevedeme svůj boj proti tělu a krvi, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla." (Ef 6,12)

I apoštol Petr nás důrazně volá k bdělosti a ke statečné vytrvalosti vůči ďáblu a jeho útokům: "Buďte střídaví!"

Buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil. Vzepřete se mu, zakotvení ve víře... " (1 Pt 5,8-9)

Jde tu o boj, který každý křesťan smí a má vybojovat s odvahou a jistotou. Neboť ví, že vítězství nad satanovými lstivými útoky se dosahuje Ježíšovou silou a mocí, a ty jsou mu k dispozici. I zde platí zvolání: "Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!" (1 K 15,57) Království Ježíše Krista a království satanova jsou dvě protilehlá silová pole, neboť Pán Ježíš se objevil proto, "... aby zmařil činy ďáblův" (1 J 3,8). Působení Ježíše a působení satana jsou naprosto neslučitelná, jsou jako oheň a voda. To je čím dál tím jasnější.

Victor Ernest, bývalé médium, se při spiritistické seanci dotázal jednoho ducha, zda věří, že Ježíš Kristus vylil svou krev na odpuštění hříchů. Duch mrštil médiem ze židle na podlahu tak, že zakřičelo bolestí.

Bily mág Cruz vypráví, jak jej duchové napadli: "Duchové na mne dotírali ze všech nebeských směrů. Vyhrožovali mi, že mne přestanou chránit a odejmou mi veškerou moc, kterou jsem od nich měl. Řekli také, že kdybych se otevřeně přiznal ke Kristu, okamžitě by mne usmrtili. Hrozili mi, že sprovedí ze světa všechny členy mé rodiny."

Bývalý spiritista R. Gasson zažil, jak se jej při jeho poslední seanci, když se odvážil se spiritismem skoncovat a odevzdat se Ježíši Kristu, pokusil jeho kontrolní duch uškrtit. Opakovaně se ukazovalo, že spiritistická seance byla narušována nebo se duchové zdráhali zjevit, když se v blízkosti modlili skuteční křesťané.

Právě tak se opakovaně ukazovalo, že astrologické a věštecké předpovědi souhlasily pouze do okamžiku, kdy se ten, na něhož se věštby vztahovaly, stal křesťanem - dál už ne! Pokaždé znovu vzniká napětí, když věřící křesťané natrefí na magické léčitele. Opravdová modlitba věřícího může zablokovat pramen síly a poznání takového uzdravovatele. Pak tato sezení často končí poznámkou jako: "Nemohu vám pomoci. Máte jiného ducha než já!"

Ježíš Kristus má tu nejvyšší autoritu a moc. "On je hlavou všech mocností a sil." (Ko 2,10) Kde se dostane říše temnosti do konfrontace s touto absolutní Ježíšovou mocí, tam musí zlí duchové ustoupit silnějšímu. Pán Ježíš sám prohlašuje:

"Střeží-li silný muž (= satan) v plné zbroji svůj palác, jeho majetek je v bezpečí. Napadne-li ho však někdo silnější a přemůže ho, vezme mu všechnu jeho zbroj, na kterou spoléhal, a kořist rozdělí." (L 11,21-22)

"Přišel Ježíš, ten silný Vykupitel, vtrhl do domu toho silného, rozrazil jeho zámky, vítězně vyvedl zajatce ven. Cítíš, kdo je silnější, ty zlý satane? Přišel Ježíš, silný Vykupitel." (Ludwig Allendorf)

Vítěz tohoto boje, Pán Ježíš Kristus, k tomu připojuje důležitou větu: "Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje." (L 11,23)

Tato slova zřetelně ukazují, že vůči dílu a působení Ježíše Krista nelze před Bohem zaujmout neutrální stanovisko. K Ježíšovu dílu neoddělitelně patří "mařit skutky ďáblovy" a k těm jako jejich část patří i okultismus. Můžeme ještě zůstat lhostejní? Je však bohužel možné, že i ti, kdo Pánu Ježíši již patří, se v konkrétní situaci nepostaví na stranu svého Pána, a tak se (většinou nevědomky) postaví proti Němu. V takovém případě je možno doslovně použít verš z Galatským 6,7: "Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí."

Neznamená to také vystříhat se i těch nejnenápadnějších kontaktů s okultní mocí, třeba jen z legrace či jako experiment? Už pouhá četba okultní literatury může vést ke svázanosti těmito silami. Je pozoruhodné, že ti, kdo pracují pro Boží království, a přitom mají v knihovně a čtou nebezpečné kouzelnické knihy jako je např. 6. a 7. kniha Mojžíšova, mají obvykle duchovně mrtvé sbory.

O tomto lehkomyšlném zacházení se zlem se v Bibli jasně a srozumitelně píše: "Bázeň před Hospodinem je zdroj života, pomůže uniknout léčkám smrti." (Př 14,27) "Bázeň před Hospodinem odvrací od zlého." (Př 16,6) "Přímí se na své dráze odvracejí od zlého; střeží svůj život, kdo hlídá svou cestu." (Př 16,17)

Bázeň Hospodinova znamená uctívou důvěru k Němu, je v ní obsažena nenávist ke zlému.

Není to jasná urážka Boha, jestliže posloucháme gramodesky s okultním, rouhavým a špinavým obsahem?! Jakou žeň pak můžeme očekávat?

Pro každého věřícího křesťana platí, že má posuzovat celý svůj život ve světle Božího slova: "Odložme proto skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla. "(Ř 13,12) Co bys měl, jestliže stojíš pod kletbou rockové hudby "ve službě satanově", nyní udělat? Walter Kohli ve své užitečné knize "Rocková hudba a křesťanský životní postoj" ukazuje cestu k vysvobození:

"V dobách apoštolů byly spáleny drahocenné kouzelnické knihy (Sk 19,19). Stejně tak dnešní zajatci rockové hudby musí zničit gramofonové desky s okultním, rouhavým a špinavým obsahem, má-li v nich Boží slovo mocně růst a převzít vládu (Sk 19,20). Nelze se úmyslně a trvale vystavovat bezbožným vlivům a současně mít živé společenství s Bohem."¹¹⁸

Z jakého důvodu zničili mnozí uvěřivší Efezané své kouzelnické knihy? Ze strachu před satanovou mocí a před zlými duchy? Nikoli! Tito spasení byli tak přemoženi Ježíšovou mocí, slávou a autoritou nad mocnostmi temnoty, že byli vedeni bázní, láskou a odevzdaností ke svému Pánu a Zachránci.

Krok 1: "...spadla bázeň na ně na všechny. I oslaveno jest jméno Pána Ježíše. "(Sk 19,17 K)

Krok 2: "Mnozí pak z věřících přicházeli, vyznávající se a zjevující skutky své. "(Sk 19,18 K)

Krok 3: Po obrácení a vyznání hříchů nutně následovaly činy: zcela důsledně zničili mnozí svou okultní literaturu - neudělali třeba to, že by ji prodali! (Sk 19,19)

Nelitovali přitom žádných finančních obětí. Cena spálených kouzelnických knih byla asi 50 000 stříbrných drachem. Vezmeme-li v úvahu, že denní mzda jednoho dělníka podle Mt 20,2 činila 1 denár (1 drachma), pak by z těchto peněz bylo možné platit 160 dělníkům po celý rok. Jak to vypadá s naší ochotou k obětem?

Musíme mít jasně před očima, že "Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy." (1 J 1,5) Je absolutně svatý a nestrpí ve své přítomnosti žádný hřích. "Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu." (1 J 1,6) Avšak každý, kdo je Ježíšovým vlastnictvím, má radostnou jistotu: "Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti." (1 J 1,9)

Bůh kdysi postavil izraelský národ před klíčovou volbu:

"Dovolávám se dnes proti vám svědectví nebes i země: Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení. Vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo a miloval Hospodina, svého Boha, poslouchal ho a přimkl se k němu. Na něm závisí tvůj život a délka tvých dnů..." (Dt 30,19-20)

JAK SE ROZHODNEME?

¹¹⁸ Walter Kohli: "Rock-Musik und christliche Lebenshaltung", Das Haus der Bibel, Zürich/Basel 1981, str. 70